

Nr. 33

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

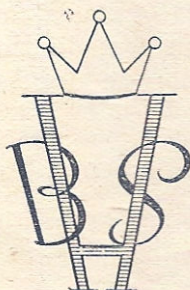
HELMERTZ

DE LACHENDE DOOD

JOHN TEMPLAR

Belevenissen van een gentleman-avonturier

DE LACHENDE DOOD Nr. 33

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 - TEL. 32540

AMSTERDAM

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - VAN HERSTEENSTR. 5 - TEL. 95895

~~~~~

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal
Alle rechten voorbehouden
Nadruk verboden

In deze serie is verschenen en nog beperkt verkrijgbaar :

- Nr. 16 - De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 - Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 - Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 - Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 - De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 - De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 - Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 - In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 - Het Huis in de Mist
- Nr. 25 - De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 - Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 - Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 - Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 - De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 - Nacht in San-Remo
- Nr. 31 - De vervloekte Diamant
- Nr. 32 - De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 - De lachende dood

In voorbereiding :

- Nr. 34 - Het geheim van de Pyramiden

Abonnementsprijs : voor 6 mnd. (12 nrs.) f 4.—; voor 1 jaar (24 nrs.) f 7.75
Bij vooruitbetaling. Franco toezending per post.
voor België respectievelijk voor 6 mnd. 70 franc, voor 1 jaar 130 franc.

~~~~~

HOOFDSTUK I.

Waarin de engeltjes elkaar kushandjes toewerpen en twee mensen het advies krijgen hun schoolgeld terug te gaan halen.

Het geloei van de storm zwol geleidelijk aan. Steeds heviger rukwinden joegen langs de donkere hemel en namen alles mee wat zij op hun weg tegenkwamen. Statige, oude bomen en slanke telegraafpalen braken als lucifers door midden en sloegen dreunend tegen de aarde, die geteisterd werd door de woede der elementen. Pannen werden wild van de schuine daken gerukt en kwamen kletterend op straat terecht, versplinterd in duizend stukken. De zwarte luiken in de Dorpsstraat klepperden onophoudelijk tegen de houten sponningen en deden de scharnieren angstig piepen. Verder op, buiten het dorp in de heuvels, kreeg de storm weer de vrije loop. Hij rolde dronken van vernielzucht over de velden, verpletterde bloem en plant en beukte met ijzeren vuist tegen de heuvelruggen, die vaag tegen de donkere hemel afstaken.

Plotseling stond voor een onderdeel van een seconde het gehele landschap in een blauwachtig licht. Een grillig gevormde bliksemschicht had zich tegen de hemel afgetekend en verdween in zuidelijke richting achter de heuvels. Bijna onmiddellijk daarop overstemde een donderende slag het geloei van de storm. Het onweer was losgebroken en terstond ontlastten zich de zware wolken van hun vochtige last. De eerste regendruppels worstelden tegen de storm op om de aarde te bereiken. Zij werden uiteengedreven en bleven zweven op de vleugelen der wind. Doch het duurde niet lang of de sluizen des hemels werden wagenwijd opengedraaid en de regen sloeg kletterend omlaag. Het was kermis in de hel. Alle troepen van Satan waren gemobiliseerd en wederom was de strijd tussen aarde en heelal ontbrand. En de heuvels van Cornwall, de meest Zuidelijke uithoek van het Britse eiland, waren het toneel van deze strijd.

Niet ver van het dorpje Falmouth stond het kasteel van Sir Simon Ross; oud en verweerd, zoals het er al honderden jaren had gestaan. Het dateerde uit de woelige jaren van Cromwell's tyrannie, toen Koning Karel I door de Independenten werd verslagen en onthoofd. Sir Simon's voorvaders hadden

deze tijden meegemaakt. Vele generaties door hadden zij geleefd van de uiterst lucratieve smokkelhandel aan de Britse zuidkust. Smokkel van rum, die uit Jamaica werd aangevoerd.

Doch reeds Sir Simon's grootvader had zich niet meer met deze sluikhandel ingelaten. Met het door hem geërfd familiekapitaal stichtte hij een handelonderneming, die op legale wijze Indische producten naar het moederland voerde en ze daar met grote winst van de hand deed. Sir Simon zelf deed thans niets meer. Hij leefde van het familiekapitaal, dat door zijn grootvader en vader nog aanzienlijk uitgebreid was, en leed het ingetogen leven van landheer.

Zijn slaapkamer lag op de eerste verdieping van het grauwe kasteel, dat in de eerste jaren van deze eeuw grondig was gerestaureerd. Daarna was het nog voorzien van stromend water, gas, electriciteit en centrale verwarming, alhoewel de indrukwekkende open haard in de grote salon onaangestast was gebleven. Vaak zat Sir Simon voor het venster van zijn slaapkamer en tuurde dan in gedachten verzonken over de heuvels naar de bruisende zee. Eens hadden aan die kusten zijn voorvaders gestaan, gehuld in olieassen en hoge laarzen, met baarden en verweerde gezichten. Zij hadden helpen lossen, de vaten aan de wal getrokken en ze verkocht tegen hoge prijzen. Dikwijls deed dit woeste panorama zijn gedachten afdwalen en terugkeren naar ver vervlogen jaren, die hij nimmer gekend had.

Het raam van zijn slaapkamer stond open en sloeg heftig tegen de donkere luiken. Er brandde licht in het vertrek, doch van buiten gezien scheen er niemand aanwezig te zijn. Het gehele kasteel was verder in het duister gehuld.

Maar de slaapkamer van Sir Simon Ross was geenszins leeg. Op het antieke bed lag het grote, zware lichaam van de rijke landheer uitgestrekt. Hij was gekleed in een grof geruit sportcostuum met golfbroek en zijn voeten staken in zware, bruine sportschoenen. Het zwarte haar, dat achterover gekamd was, zat tamelijk door de war en hing op sommige plaatsen over de oren. Naast hem op het bed lag een bruine, hoornen bril, die gewoonlijk op de grote haviksneus rustte. Het smalle, langwerpige gezicht was geplooid en gebrand door de zon en verweerd door het ruwe klimaat. Hij lachte breeduit en staarde

naar het gebeeldhouwde plafond, waarop naakte engeltjes elkander knipoogjes gaven en kushandjes toewierpen. Sir Simon Ross bleef lachen en hoorde schijnbaar niet hoe er zachtjes op de deur van zijn slaapkamer werd geklopt. Het kloppen herhaalde zich, ditmaal iets harder en dan werd voorzichtig de deur geopend. Een man van middelbare leeftijd, gekleed in een onberispelijk rokcostuum, dat de model-huisknecht verried, trad schoorvoetend de kamer binnen. Hij wierp een blik op zijn meester en zei:

— Het venster staat open, mylord. Het wordt noodweer en de slagregen valt naar binnen.

Hij wachtte niet op antwoord en sloot — als 'n gedisciplineerde butler — geruisloos het venster. Het was plotseling stil geworden in de ruime slaapkamer met het antieke bed. Het geloei van de storm was buitengesloten en alles ademde weer rust en kalmte.

De butler bleef voor het bed van zijn meester staan en vroeg eentongig:

— Is er nog iets van Uw dienst, mylord?

Doch Sir Simon gaf geen antwoord. Hij bleef onophoudelijk naar het plafond staren, een brede glimlach om zijn energieke mond.

— Is er nog iets, dat ik voor U doen kan, mylord? herhaalde de butler iets luider.

Dan deed de man plotseling een stap voorwaarts en boog zich over het uitgestrekte lichaam heen. Hij greep zijn meester bij de schouders en schudde hem zachtjes door elkaar.

— Mylord... Sir John... voelt U zich niet goed?... Sir John.. hoort U mij niet..

Plotseling liet de man het lichaam los en deinsde achteruit, alsof hij door een giftige slang was gebeten. Met uitpuilende ogen en een van angst verwrongen gezicht staarde hij naar de roerloze gestalte op het bed. Hij greep naar het zwarte strikje, dat zorgvuldig om zijn witte, stijve boord geknoopt zat en slaakte dan een kreet van afgrijsen. Onmiddellijk wendde hij zich om en rende de kamer uit, de deur wijd achter zich open latend. Hij ijelde de brede trap af, de hall door en bleef dan een ogenblik voor één der deuren staan. Hij trachtte zich te beheersen, greep andermaal naar zijn zwarte dasje en klopte dan bescheiden op de salondeur. Voorzichtig draaide hij de knop om en trad naar binnen.

Voor het knapperende haardvuur zat een jonge vrouw, gekleed in een grijze rok met blauwe sporttrui. Ze las een dik boek, dat op

haar schoot lag en zonder van haar lectuur op te zien vroeg ze:

— Ja, wat is er, Melvyn?

De butler sloot de deur geruisloos achter zich en liep naar het midden van de kamer. Enkele ogenblikken bleef hij roerloos staan, streek even met de hand langs de kin en liep dan regelrecht op het meisje voor het haardvuur toe. Hij scheen te overleggen hoe hij haar het ontstellend bericht zou meedelen.

Ann Ross keek van haar boek op en schonk de butler een vriendelijke glimlach.

— Wel, Melvyn? vroeg ze met een muzikale stem. Wat is er? Waarom kijk je zo eigenaardig? Heb je een spook gezien?

— Ze lachte om haar eigen grap en klapte het boek dicht.

— Neemt U me niet kwalijk, miss, antwoordde Melvyn een weinig onzeker, maar er is iets met Uw oom gebeurd. Sir Simon ligt boven op zijn slaapkamer... hij is...

Melvyn sloeg de ogen neer en staarde naar het patroon in het dikke tapijt, dat de vloer bedekte. Hij scheen het afschuwelijke woord niet uit te kunnen spreken in bijzijn van het jonge meisje.

— Wat bedoel je, Melvyn? vroeg zij, terwijl een uitdrukking van angst over haar knap gezichtje gleed. Wat is er met oom gebeurd?

— Uw oom is... is niet meer, geloof ik, stotterde de man.

Ann Ross rees als door een giftige slang gebeten uit haar fauteuil naast het haardvuur op en kwam vlak voor de butler staan. Haar ogen hadden een vreemde, wezenloze uitdrukking en haar vuurrode, bekoorlijke lippen trilden lichtelijk toen zij pogingen aanwendden om iets te zeggen. Nerveus speelde zij met de diamanten ring om haar vinger en keek de man onderzoekend aan.

— Maar, Melvyn,... fluisterde ze,... dat is toch niet mogelijk... wil je zeggen, dat oom Simon... dood is?

Melvyn sloeg andermaal de ogen neer.

— Ik vrees, dat het is zoals U zegt, miss Ross, antwoordde hij met een diepe zucht.

Plotseling scheen de werkelijkheid in het slanke lichaam van de jonge vrouw terug te keren. Ze liep langs Melvyn heen, opende de deur van de salon en rende de hall door naar boven, op een afstand gevolgd door de geschokte butler.

Terwijl hij andermaal naar de eerste verdieping ging, zag hij de ranke gestalte van

het meisje voor hem uit omhoogvliegen. Haar kleine voeten in luxe sportschoenen gestoken, raakten nauwelijks de treden van de statige trap. Als een ree vloog ze voort, gestuwd door het geloof in de woorden van Melvyn. Voor de geopende deur van Sir Simon's slaapkamer bleef ze een ogenblik staan als om zich moed in te spreken. Haar gevoel vertelde haar, dat Melvyn de waarheid had gesproken, doch de vurige hoop haar oom levend terug te zien bracht de twijfel aan het werk. Het was toch onmogelijk, dat oom Simon zo plotseling overleden was. Een half uur geleden had hij nog bij haar voor de open haard gezeten.

Plotseling schrok ze hevig door het geluid van Melvyn's stem achter zich. Ze draaide zich om en staarde met een uitdrukking van ontombare angst naar de gediensstige, die haar met onbewogen gelaat aanzag.

— Uw oom ligt op het bed, miss....

Op haar tenen, alsof ze bang was iemand wakker te maken, ging ze door de geopende deur naar binnen. Voetje voor voetje naderde ze het grote bed, waarop het roerloze lichaam van haar oom lag. Minutenlang stond ze bewegingloos voor het bed van haar overleden oom, de man, die haar als een eigen vader had aangenomen en opgevoed, die zij bovenmenselijk vereerde en die haar dierbaarder was dan wie ook op aarde. Jaren geleden, toen zij nog maar nauwelijks kon lopen, was haar moeder gestorven en kort daarop had haar vader, William Ross, zijn enige dochter aan de zorgen van zijn broer overgelaten en was naar Rusland gegaan om daar onder het nieuwe regime zijn geluk te beproeven. Spaarzame berichten hadden haar zo nu en dan bereikt en toen bleef plotseling iedere tijding uit. Jaren van onzekerheid en angst om het lot van haar vader hadden haar gemaakt tot een eenzelve en gesloten kind, dat door een grote teleurstelling de smaak van het leven verloren had. En toen was die man gekomen, die haar ook verteld had, dat zijn broer in een Russisch concentratiekamp was opgekomen, als slachtoffer van de beruchte zuiveringsactie uit die dagen. Het leven had zijn gewone voortgang gevonden en Ann Ross bleef eenzaam met de toewijding van haar oom. Ze ging naar school, studeerde en kwam weer op het oude kasteel thuis, waar ze zich begroef in een vloed van lectuur. Het lezen werd haar enige passie en hele nachten zat ze verdiept in de

vrucht van een schrijver, die op boeiende wijze het Russische leven wist te kenschetsen. Alles wat er over Rusland en de revolutie was geschreven verslond ze. Ze maakte een diepgaande studie van de politieke omwenteling, de reacties van het buitenland op het bolsjewisme en de interne verhoudingen van het onmetelijke Rusland. Doch haar bijzondere aandacht werd toch wel getrokken door de periode der zuiveringen, die een golf van verontwaardiging over de gehele wereld deed stromen. Duizenden en tienduizenden ambtenaren, geleerden, geestelijken en hoogwaardigheidsbekleders werden kortweg in kampen gesmeten om daar hun leven op een onmenselijke wijze te beëindigen. De periode, die ook haar eigen vader noodlottig werd.

Sir Simon Ross had ontelbare stappen ondernomen om zekerheid te verkrijgen omtrent het lot van zijn broer. Bezoeken en brieven aan de Russische Ambassades te Londen, Parijs en Berlijn, doch nimmer kwam de bevestiging, welke de laatste hoop de bodem zou moeten inslaan. En nu verloor zij de enige mens op aarde, die begrip had getoond voor haar toestand, een begrip zoals alleen iemand van eigen bloede aan de dag had kunnen leggen, en die zowel zijn broer als zijn nichtje had bemind.

Daar lag Sir Simon Ross. In volle lengte, levensloos en met een brede lach om de mond. Zijn geopende ogen staarden naar het gebeeldhouwde plafond, waarop nog steeds de engeltjes elkander kushandjes toewierpen. Er school een kern van onwerkelijkheid in deze dood. Het was alsof hij lag te denken aan een prettige herinnering, die hem de lippen tot een glimlach deed vertrekken.

— Zal ik de dokter opbellen? vroeg Melvyn plotseling.

Ann draaide zich om en keek een ogenblik naar de butler, die enkele stappen achter haar stond.

— Ja, fluisterde ze afwezig, dat lijkt me wel het beste, Melvyn. Bel Dr. Macrow maar op en vraag hem onmiddellijk hierheen te komen.

Melvyn boog en verliet de slaapkamer van zijn meester om in de hall de huisdokter op te bellen.

Ann Ross wierp nogmaals een blik op het bruine gelaat en boog zich iets over het roerloze lichaam heen. Ze probeerde zich in te praten, dat haar oom niet dood was, doch slechts bewusteloos. Doch er was geen spoor

van ademhaling of hartslag waar te nemen. De mond stond open en bleef onafgebroken lachen, de ogen waren gebroken, doch keken strak naar het plafond, en de beide handen, bruin en behaard, lagen roerloos naast het lichaam op het bed.

Ann wendde zich af en liep een paar maal de kamer in het rond. Ze bleef voor het venster staan en tuurde naar buiten, waar het noodweer woedde en de duisternis even donker en ondoorzichtbaar scheen dan haar toekomst.

Dan draaide ze zich resoluut om en verliet de kamer. Melvyn legde juist de hoorn terug op het toestel en zei:

— Ik heb Dr. Macrow gewaarschuwd, miss. Hij zal binnen het half uur hier zijn.

Ann knikte en ging de salon binnen, de deur achter zich sluitend. Voor het knapperend haardvuur liet ze zich in de fauteuil vallen en steunde haar gezicht in beide handen. Ze had behoefte om te huilen, doch haar tranen schenen opgedroogd. Er hing een vreemde, eigenaardige sfeer in het grote vertrek. Een sfeer van kilte en eenzaamheid. Nooit zou oom Simon's lach de intense stilte van het oude kasteel meer verbreken, nooit zou zijn voetstap meer in de hoge hall weerklinken, nooit zouden de vlammen van het haardvuur meer in zijn grijze ogen weerspiegelen. Oom Simon was dood. Onverwacht en ruw was hij uit het leven gestapt om haar alleen te laten met de grillen van het noodlot.

Haar blikken gingen naar de plaats boven de hoge schouw, waar een reusachtig schilderij preikte. Het toonde de beeltenis van een jonge man van even in de dertig, met een grote, zwarte snor en scherpe gelaatstrekken. Een weelderige zwarte hardos bedekte de hoge schedel, de vierkante kin getuigde van energiek en wilskracht. Dat was haar vader, William Ross, die jaren geleden in een Russisch slavenkamp stierf. Ze kon zich niet herinneren hem ooit gezien te hebben, noch zijn stem gehoord of zijn hand gevoeld te hebben. En toch voelde zij zich aangetrokken tot deze man, die haar vader was geweest en wiens broer haar als zijn eigen dochter had opgenomen.

Ze wist niet hoe lang zij voor het haardvuur gezeten had toen Melvyn geruisloos de kamer binnen kwam. Ze hoorde de deur in het slot vallen en zijn schuifelende voetstapen over het dikke tapijt.

— Dr. Macrow is er, miss, zei hij toonloos.

Wilt U hem eerst spreken voor hij naar... boven gaat?

— Laat hem maar eerst naar boven gaan, Melvyn, antwoordde ze zonder hem aan te zien. Daarna kun je hem hier brengen.

Melvyn boog en verliet de kamer. Ze hoorde fluisterende stemmen in de hall, voetstapen op de trap en dan was alles weer stil. Slechts het geloei van de storm verbrak de stilte van het huis. De slagregen kletterde onbarmhartig tegen de luiken en met regelmatige tussenpozen rolde de donder over het dak. Onophoudelijk zag ze het lachende gezicht van haar oom voor zich, het gebronsde gelaat, dat roerloos op het witte kussen lag, met de gebroken ogen, die naar het plafond bleven staren. Waarom had hij gelachen toen de dood hem was komen halen voor zijn laatste reis naar de eeuwigheid? Welke gedachte had zijn verstand verwerkt voordat het levensvuur werd uitgeblust? Ze pijnigde haar hersens, doch kon het antwoord op deze vragen niet vinden. Had hij de dood voelen aankomen en was hij daarom zo vroeg naar zijn kamer gegaan? En juist die avond was hij levenslustiger en opgewekter geweest dan ooit. Ze hadden samen gelachen en een glas port gedronken. Hij had haar een grappig verhaal verteld, een ervaring, die hij bij zijn laatste bezoek aan Londen had opgedaan en toen was hij plotseling opgestaan en had haar goede nacht gekust. Ze had het niet erg gevonden, want zodra hij de kamer verlaten had, had zij het boek gegrepen waarin zij reeds urenlang verdiept was geweest.

Voetstapen in de hall en een zacht klopje op de deur deden haar tot de werkelijkheid terugkeren.

Dr. Macrow trad de kamer binnen, gevolgd door Melvyn, die als een gedisciplineerde huisknecht op orders bleef wachten.

— Goeden avond, Ann, zei de geneesheer, die reeds jarenlang als een vriend des huizes werd beschouwd en behandeld. Ik wilde eens even met je praten... onder vier ogen, bedoel ik.

— Dag, Dr. Macrow, antwoordde het meisje, uit haar fauteuil opstaand en hem de hand rijkend. Gaat U zitten. Wilt U iets drinken?

— Laten we samen iets drinken, Ann, stelde de geneesheer voor. Melvyn zal ons wel een brandy willen geven.

Melvyn serveerde zwijgend twee glazen en zette deze met de kleine karaf op een bijzet-

tafeltje, dat hij tussen de beide fauteuils plaatste.

— Zo is het goed, Melvyn, zei het meisje. Je kunt wel naar bed gaan.

— Goed, miss, antwoordde de man, dan wens ik U goeden nacht... en... U moet mij bellen wanneer U mij nodig mocht hebben, miss... goeden avond Dr. Macrow.

Melvyn verliet de salon en eerst toen zijn voetstappen waren weggestorven, verbrak Dr. Macrow de pijnlijk wordende stilte.

— Je oom heeft het tijdige met het eeuwige verwisseld, Ann, zei hij. Ik kon niet anders dan constateren wat Melvyn mij door de telefoon vertelde. Het spijt me ontzaglijk en wel in het bijzonder voor jou omdat ik weet hoe zeer je aan je oom Simon gehecht was. Ik voel volledig met je mee, Ann.

— Ik dank U, Dr. Macrow, antwoordde ze zachtjes. Ik kan het alleen nog niet geloven. Ik begrijp niet waarom oom zo plotseling moest sterven. Hij was zo gezond als een vis, sterk als een leeuw en iedereen, die hem kende, zei altijd, dat hij niet op een gewone wijze zou kunnen sterven. Hij is nog nooit ziek geweest in zijn hele leven.

— Dat weet ik, Ann, maar... schrik niet, Ann, wat ik je nu ga vertellen is misschien nog een grotere schok, dan die, welke zijn dood je berokkende. Je oom stierf geen gewone dood, kindje, hij werd...

Hij hield even op en keek in de blauwe ogen, die zich naar hem hadden opgeslagen.

— ...vermoord wilt U zeggen? Maar dat is toch...

Dr. Macrow legde zijn hand op haar arm en beduidde haar te zwijgen.

— Ja, Ann, volgens mijn oordeel werd je oom vermoord.

— Maar dat is onmogelijk... dat is niet te geloven, riep het meisje uit, terwijl haar ogen vervuld waren van afgrijsen en verdriet. Wie zou oom dan vermoord hebben? Hij had geen vijanden, iedereen mocht hem graag, hij was een goed mens en toch zou iemand hem... vermoord hebben? En hoe werd hij dan...

— Dat weet ik nog niet precies, Ann, antwoordde hij, maar zijn ogen leerden mij, dat hij vergiftigd was. Tenzij hij zelfmoord pleegde, al vraag ik me dan onmiddellijk af wat de reden hiervan geweest zou zijn.

— Dat is uitgesloten, riep zij uit. Oom was er de man niet naar om zoiets te doen. Bovendien had hij helemaal geen reden zich van

het leven te beroven. Hij was één bonk levenslust en energie. Neen, zelfmoord is absoluut uitgesloten.

Het bleef enige tijd stil in de salon en beiden dronken zwijgend hun glazen leeg.

— Ik moet de politie waarschuwen, Ann, vervolgde Dr. Macrow dan plotseling. Mijn aanwezigheid is hier — ambtelijk althans — van geen nut meer. Dit is een zaak voor de justitie.

— De politie? riep Ann ontsteld uit. Maar zij zullen mij arresteren? En Melvyn ook.

— Maar, Ann toch, hoe kom je daar nu bij? Waarom zou de politie jou en Melvyn arresteren?

— Omdat wij de enigen zijn, die voor de moord in aanmerking komen. Er was niemand anders hier in huis en dus moet één van ons het gedaan hebben. Maar noch Melvyn noch ik hebben het gedaan, maar dat zal de politie niet willen geloven. O, dokter, wat moet ik toch beginnen. Een zenuwslopend politie-onderzoek, vragen en nog eens vragen van detectives, een dagenlang proces, bestorming van journalisten en persfotografen... het is allemaal zo verschrikkelijk.

— Hier, drink nog eens, zei de arts haar nog een glas brandy inschenkend. Het zal je goed doen. En zet nu dat dwaze idee uit je hoofd. Niemand zal jullie arresteren, dat verzeker ik je. Maar mijn plicht gebiedt mij de politie te verwittigen, en dat is ook in jouw belang. Wie zegt je, dat de moordenaar van je oom het ook niet op jou gemunt heeft? Heus, er blijft ons maar dat ene over om te doen.

— Maar, wilt U dan weggaan?

— Neen, indien je zulks verkiest, blijf ik bij je, Ann. Misschien zal je dat wat sterkte geven wanneer je straks enkele vragen van de politie zult moeten beantwoorden. Ik wilde namelijk niet de plaatselijke politie van Falmouth waarschuwen, doch mij regelrecht in verbinding stellen met Scotland Yard in Londen. Dat lijkt me in het onderhavige geval verstandiger.

— Maar Sctoland Yard bemoeit zich toch niet met provinciale gevallen?

— Zeer zeker wel. Wanneer de omvang van het misdrijf of de aard boven de capaciteiten van de plaatselijke autoriteiten uit gaat, dan waarschuwen deze Scotland Yard. Ik heb echter een goede vriend op Scotland Yard, zodat ik hierdoor de tussenkomst van de plaatselijke politie hoop te vermijden. On-

ze dorpsinspecteur is namelijk niet één van de snuggerste, moet je weten. Ik zal in de hall even een gesprek met Londen aanvragen.

Dr. Macrow verdween en keerde enkele ogenblikken later weer terug.

— Binnen een half uurtje zal Londen wel door komen, zei hij. De lijnen zijn op dit uur van de avond nooit zo heel erg belast. Wil je nog iets drinken, Ann?

Ze schudde het hoofd en staarde in gedachten verzonken in de vlammen van het haardvuur. Dr. Macrow kende het meisje al van kindsbeen af en hij kende haar geestesgesteldheid volkomen. De psyche van dit kind was moeilijk te doorgronden, ze was een gesloten wezen, dat liever haar eigen zorg alleen droeg, dan er een ander in te kennen. Zelfs haar eigen oom vermocht niet achter het masker van zwijgzaamheid door te dringen. Daarom wilde Dr. Macrow ook geen vragen stellen, waarop zij het antwoord toch schuldig zou blijven. Hij stak een pijp op en hield haar zwijgend gezelschap tot het rinkelen van de telefoon hen beiden deed opschrikken.

* * *

Inspecteur Marlowe van Scotland Yard werd ruw gewekt uit zijn zoete dromen door de energieke hand van zijn echtgenote.

— Toe dan, word dan wakker, de telefoon staat al een half uur te rinkelen. Inspecteur Marlowe kwam met een onbehagelijk voor gevoel vanonder de warme dekens te voorschijn, geeuwde enkele malen en sprong dan buiten boord. In het halve donker zocht hij met zijn blote voeten naar zijn pantoffels, die voor het bed stonden, nam zijn ochtendjas van een stoel op en sjökte slaperig naar de woonkamer.

Alvorens de hoorn van het toestel te nemen trok hij zijn ochtendjas aan en stak de brand in zijn reeds gestopte pijp.

— Ja, Marlowe hier, geeuwde hij in de microfoon.

— Marlowe, je spreekt met Hoofdinspecteur Slowgate. Hoeveel moorden heb je op het ogenblik onder handen? Ik bedoel die moorden, welke jij de Lachende Dood noemt.

— Eh.... dat zijn er twee, hoofdinspecteur, antwoordde Marlowe met een onprettig gevoel in zijn maag.

— Goed, dan heb je er nu drie te behan-

delen, Marlowe. Ik werd zojuist opgebeld door een bevriende dokter uit Falmouth. Daar is een zekere Sir Simon Ross op dezelfde mysterieuze wijze gestorven als die andere twee personen hier in Londen. Jij behandelt deze gevallen en daarom draag ik je op onmiddellijk naar Falmouth te vertrekken.

— Falmouth, sir? Ligt dat niet in.... eh... in....

— In Cornwall, inspecteur, haal je schoolgeld terug. Even buiten het dorp staat het kasteel van wijlen Sir Simon Ross. Mijn vriend, Dr. Macrow, zit daar op je te wachten. Zorg, dat je er morgenochtend bijtijds bent. Het is ongeveer vierhonderd mijl van hieruit, als je dus onmiddellijk vertrekt, kun je er morgenochtend tegen een uur of acht zijn. Succes, en breng me onmiddellijk telefonisch rapport uit.

De verbinding werd verbroken en inspecteur Marlowe keerde korzelig naar zijn slaapkamer terug.

— Sta daar niet zo te suffen, merkte zijn vrouw op. Het was zeker Slowgate, hè?

— Je slaat de spijker op zijn kop, duifje, antwoordde Marlowe humeurig. Zie je wel, dat ik er goed aan gedaan heb vanavond eens om negen uur naar bed te gaan. Voorlopig zal ik wel geen behoorlijk bed meer onder me krijgen. Die Lachende Dood begint op mijn zenuwen te werken.

— Jij met je Lachende Dood, smaalde zijn vrouw. Wie is er nu weer vermoord?

— Sir Simon Ross. Woont op een kasteel ergens buiten Falmouth.

— Falmouth? Ligt dat niet in.... eh.... in....

— In Cornwall. Mens, haal je schoolgeld terug.

Marlowe trok zijn sokken aan en liet daarbij enkele malen zijn pijp uit de mond vallen.

— Moet je thee hebben voor je weggaat? vroeg zijn echtgenote.

— Neen, niets dan rust moet ik hebben. Houdt dus je mond en ga slapen.

Een kwartier later verliet inspecteur Marlowe zijn woning en stapte in de voor zijn deur geparkeerd staande wagen, die snel de straat uitreed in de richting van de binnenstad. Een kwartier later stopte de auto voor een statig herenhuis aan het deftige St. James Square. De woning van Sir Neville Carlisle, alias John Templar, de gevreesde gentleman-avonturier.

HOOFDSTUK II.

Waarin een kort maar heftig politiek debat de gemoederen van enkele diplomaten dreigt te verhitten en Templar een hekel blijkt te hebben aan sleutelgatkijkers.

Het was een uitgelezen gezelschap, dat zich die avond verenigd had in de zalen van de Amerikaanse Ambassade te Londen, waar de Ambassadeur en diens echtgenote een groot bal gaven ter gelegenheid van VE-day, de dag waarop de Duitse legers in West-Europa capituleerden.

Onder de honderden gasten bevonden zich vertegenwoordigers van bijna alle landen ter wereld, hoge militaire functionarissen, leden van de Londense society en beroemde kunstenaars, die allen opnieuw herinnerd werden aan de bevrijding van Europa door de geallieerde legers.

In de grote balzaal speelde een bekend Engels jazz-ensemble dansmuziek, die de benen der aanwezigen los had doen komen. Er werd gedanst en gelachen, gedronken en gesproken en de stemming was uitstekend, ook al geraakten zo nu en dan enkele politici of diplomaten in een kort en vurig debat met betrekking tot de huidige politieke situatie van de wereld.

Sir Neville Carlisle, alias John Templar, die zelden op dergelijke officiële gelegenheden ontbrak, was in gesprek met een aantal diplomaten van internationale vermaardheid. Zij stonden in een kringetje om hem heen en vuurden de meest uiteenlopende vragen op hem af. Naast hem stond zijn charmante Franse vriendin, Maryse Choisy, die zich afzijdig hield van het gesprek, doch zo nu en dan één der gasten met een bekoorlijke glimlach vereerde.

— En wat is Uw mening over het Russische aanbod om de blokkade van Berlijn op te heffen, Sir Neville? vroeg de Italiaanse Militaire attache, Gioacchino Lorenzo.

— Die vraag zal Sir Neville niet kunnen beantwoorden, interrumpeerde Paul Piatakov, de Russische Ambassade-raad te Londen. Tenzij hij de gedachten van mijn leiders vermag te doorgronden.

— Pardon, verweerde Lorenzo zich, ik vroeg niet of Sir Neville mij de Russische bedoeling van dit aanbod kenbaar wilde ma-

ken, doch verzocht hem uitsluitend ons zijn mening over dit geval te vertellen.

Templar lachte minzaam en maakte een wuivend gebaar met zijn rechter hand.

— Ik ben de overtuiging toegedaan, dat de ware bedoeling van het Russische aanbod iedere diplomaat en politicus duidelijk zal zijn, luidde het antwoord van de avonturier. Evenals ook ieder helder denkend mens weet waarom Rusland de blokkade van Berlijn afkondigde. Het betrof hier niet anders dan een handige afleidingsmanoeuvre, die ten doel had het oog der wereld strak op Berlijn gericht te doen houden, waardoor Rusland in het Verre Oosten ongehinderd zijn plannen ten uitvoer kon leggen. Ik geloof wel, dat alle hier aanwezige diplomaten en politici het hier over eens zullen zijn. Ik ben er echter ook van overtuigd, dat de leden van het Slavische blok mijn bewering als onjuist zullen kwalificeren. Niet waar, Mr. Piatakov.

— U hebt volkomen gelijk, Sir Neville. Uw interpretatie van de blokkade van Berlijn berust volkomen op een.... eh.... een ver-gissing....

— Maar het blijft toch een feit, dat de blokkade overwonnen werd door de luchtbrug, lanceerde Ricardo Boza, de Peruaanse gezant.

— Dat is weer een verkeerde interpretatie van zaken, rerdedigde Stanislaw Dernalowicz, de Poolse handelsraad, het Russische standpunt. Het heeft geen zin deze gezellige avond door heftige politieke debatten te verknoeien. Ik geloof, dat we dat gerust over kunnen laten aan onze vertegenwoordigers in de Verenigde Staten en de Veiligheidsraad. Ik stel de heren voor mij te volgen naar de bar om te klinken op de hopelijke overeenstemming tussen de Grote Vier.

Op dat moment voegde zich een vreemdeling bij het gezelschap, die op gedempte toon de Russische Ambassaderaad, Pail Piatakov, iets in het oor fluisterde.

— Onze Ambassadeur laat weten, dat hij voornemens is te vertrekken. Hij verzoekt U hem te willen volgen.

Piatakov keek even ontstemd, knikte dan de man toe en nam vluchtig afscheid van het gezelschap.

— Waarschijnlijk ging onze vriend Piatakov iets te ver, veronderstelde Jonkheer Van Vredensteyn, Nederlands gezantschapssecretaris. Het is niet uitgesloten, dat hij morgen naar Moskou zal worden teruggeroepen. Ik

heb eens voor de oorlog een dergelijk geval meegemaakt.

Er kwam een bediende in livrij op het gezelschap toe.

— Is Sir Neville Carlisle onder de heren? vroeg hij.

Templar liep op hem toe, Maryse met zich meetrekkend.

— Ik ben Sir Neville Carlisle, zei hij. Wat is er?

— Er is een heer in de hall, die U dringend wenst te spreken, Sir Neville, antwoordde de bediende. Hij gaf mij dit kaartje.

Templar nam het aan en wierp er een vluchtige blik op. Toen knikte hij de man toe en zei:

— Uitstekend, ik kom.

Met Maryse volgde hij de bediende, die hen voorging naar de hall, waar inspecteur Marlowe op hen stond te wachten.

— Het spijt me, dat ik U stoor, Sir Neville, begon de politieman zich te verontschuldigen, maar ik kom andermaal een beroep doen op ons gentleman-agreement.

Templar lachte en kneep Maryse zachtjes in de arm.

— Moeilijkheden, inspecteur? vroeg hij.

— Vele, sir luidde het troosteloze antwoord. Ik zou U willen verzoeken mij behulpzaam te zijn met een zaak, die mij reeds een week lang uit de slaap houdt.

— All right, Marlowe, wacht hier op me. Wij zullen onze jassen gaan halen en gaan met je mee. Een ogenblikje.

In de politie-auto begon inspecteur Marlowe het treurige verhaal van zijn moeilijkheden te beschrijven.

— Een week geleden werd een zekere Walter Ripp in zijn woning in Baker Street dood aangetroffen. Aanvankelijk luidde het oordeel van de dokter dat de man ten gevolge van een hartverlamming zou zijn overleden, doch al spoedig bleek hij vergiftigd te zijn. Het eigenaardige van het geval was, dat Walter Ripp met open ogen en een brede glimlach om zijn lippen op bed lag. Hij was als het ware lachend de dood ingegaan. Drie dagen later stierf een zekere Alan Bennett in zijn woning in Seymourstreet. Ook hij lag met open ogen en een glimlach op de lippen op zijn bed. Ik begon deze serie-moord de Lachende Dood te noemen, tot grote ergeris van Hoofdinspecteur Slowgate. Totdat vanavond in Falmouth... dat ligt in Cornwall moet U weten... Sir Simon Ross op dezelfde

geheimzinnige wijze het leven liet. De dorpsdokter, Dr. Macrow is een vriend van Slowgate en hij verwittigde mijn chef. Ik heb order om onmiddellijk naar Falmouth te gaan om ook deze zaak ter hand te nemen.

— Interessant, was het enige wat Templar wist te zeggen. Heb je nog niets kunnen ontdekken?

— Niets, sir, totaal niets. Alles wijst op het oog op een normale dood, doch geruime tijd na het intreden van de dood werden de pupillen aanzienlijk groter, waaruit dus onmiddellijk vergiftiging werd geconcludeerd. Het vreemde is echter, dat we nog steeds niet te weten zijn gekomen op welke wijze ze vergiftigd werden. Hun magen werden leeggepompt en de inhoud onderzocht, doch er werd geen spoor van vergif gevonden. Ook het bloedonderzoek leverde niets op. Het is een compleet raadsel, Sir Neville. En met een sterk gevoel van moedeloosheid ga ik naar Falmouth omdat ik weet, dat ik ook daar niets zal kunnen ontdekken. Ik ben op het beroemde dode punt aangekomen.

— Ik zou eerder zeggen, dat je vanaf het begin van het onderzoek al op dat punt stond en dat je niet verder bent gekomen. En wat is nu eigenlijk je verzoek? Moet ik meegaan naar Falmouth om wijlen Sir Simon Ross te zien lachen?

— Ik had U inderdaad willen verzoeken mij bij het onderzoek behulpzaam te zijn, Sir Neville. U kent hoofdinspecteur Slowgate en U weet, dat hij niet zal schromen mijn ontslag voor te stellen indien ik niet in staat zal blijken, deze zaak tot een bevredigende oplossing te brengen. De Lachende Dood is volgens mij de personificatie van de één of andere krankzinnige, die het op bepaalde personen uit zijn kennissenkring gemunt heeft.

— Stonden Walter Ripp, Alan Bennet en Sir Simon Ross op de één of andere wijze met elkander in relatie? wilde Templar weten.

— Daar ben ik nog niet achter kunnen komen. Wel is het opmerkelijk, dat zowel Walter Ripp als Alan Bennett vrijgezel waren. Ik vraag me dan ook sterk af of dit soms ook met Sir Simon Ross het geval is. Wel, Sir Neville, mag ik op Uw stilzwijgende medewerking rekenen?

Templar stak een cigaret op en presenteerde er één aan Maryse, die deze gretig accepteerde.

— Ik ken Sir Neville nu lang genoeg om te weten, dat zijn besluit reeds is genomen,

inspecteur, antwoordde zij. Indien hij niet van plan was geweest U te helpen, had hij niet de Amerikaanse Ambassade verlaten.

— Ik dank U, miss. Ik was werkelijk ten einde raad. Misschien heeft Slowgate wel gelijk wanneer hij zegt, dat ik oud begin te worden.

— Dat heeft er weinig mee te maken, was Templar van oordeel. Je zoudt hoogstens kunnen veronderstellen, dat het geluk je een beetje in de steek laat.

— Geluk heb ik nooit al te veel gehad in mijn bijna dertig jaar lange loopbaan. Het was altijd hart tegen hart en menigmaal werd ik met ontslag bedreigd. Op het laatste nipertje kwam er dan meestal een gunstige wending en kwam alles weer voor elkaar.

Ze reden enkele minuten zwijgend door de drukke straten van de wereldstad en sloegen dan een zijstraat in om even later voor het statige herenhuis aan St. James Square stil te houden.

— Een kop koffie voor we vertrekken, inspecteur? nodigde Templar uit.

Het was Vrijdagavond en Charles en Ophelia waren die middag per auto naar Windsor om het week-end op het buitenverblijf van de Grote Avonturier door te brengen. Slechts James was nog op en die bevond zich in het laboratorium, dat zich aan de achterzijde van het huis bevond.

Binnen vijf minuten serveerde de reus enkele koppen dampende koffie met sandwiches. Templar lichtte hem in korte bewoordingen in over zijn voorgenomen plannen en droeg hem op, goed op het huis te passen en zich gereed te houden om elk ogenblik van de dag of nacht ter assistentie over te komen.

— Gaat miss Choisy met U mee, mylord? vroeg de reus.

— Neen, miss Choisy blijft hier, antwoordde Templar.

— Ik kan me niet herinneren, dat ik dit gezegd heb, zei Maryse met een kwaadardige blik in haar vurige ogen. Ik ga mee of jij blijft ook thuis.

Even vreesde inspecteur Marlowe een kleine woordenwisseling, doch Templar's gezicht vertrok zich tot een brede grijns en hij antwoordde:

— James, miss Choisy blijft niet thuis. Ze heeft de wens te kennen gegeven mij te volgen.

— Zoals U wilt, mylord. Is er verder nog iets van Uw dienst?

— Zet de grote Packard voor de deur en ga dan naar bed. Je ziet er vermoeid uit.

De reus verdween om de orders van zijn meester op te gaan volgen en sloot de deur achter zich.

— James is een prachtkerel, inspecteur, merkte Templar op, terwijl hij een stuk brood in zijn mond stopte. Hebt U wel eens zo'n huisknecht in dienst gehad?

— Neen, luidde het antwoord. Bovendien moet ik U er op attent maken, dat ik er nog nooit in geslaagd ben meer te verdienen dan zeven pond per week, zodat ik me niet zou kunnen permitteren een mee-eter te onderhouden.

Templar lachte begrijpend terwijl hij uit zijn stoel opstond en een sigaret aanstak.

— Zullen we dan gaan? Ik hoor dat James de Packard al voor de deur heeft gezet.

Gedrieën verlieten zij het statige herenhuis met zijn indrukwekkende vertrekken en grote luxe, die altijd een zeer diepe indruk op het inspecteurtje achterlieten. Zwijgend verliet hij dan ook het huis, schreed voorzichtig het bordes over, daalde geruisloos de granieten stoep af en aarzelde even alvorens in de glimmende limousine te stappen.

Templar ging achter het stuur zitten en Maryse nam naast hem plaats, terwijl Marlowe zich op de achterbank nestelde.

Zonder enig geluid te maken sloeg de motor aan en draaide de wagen over het plein in de richting van Oxford Street, om daar in het drukke verkeer te worden opgenomen. Drie mensen hadden de strijd aangeboden met de Lachende Dood.

Er brandde die nacht nog lang licht in de studeerkamer van de Russische Ambassadeur, Zijne Excellentie Georg Arshinov. Hij was een man van even in de vijftig, met brede schouders en een vierkante kin. Zijn staalgrijze ogen keken iedereen brutaal en uitdagend aan en wanneer hij sprak waren zijn woorden weinige, doch scherp. Hij was gekleed in gala-uniform met veel goud en riddersorden. Zijn gouden epauletten glinsterden in het licht van de geweldige kroonluchter, die midden in het ontzaglijke vertrek aan het plafond hing. Zijn laarzen glommen als spiegels in een boudoir en kraakten eentonig, wanneer hij het vertrek op en neer liep. Tus-

sen zijn slanke vingers bengelde een Engelse sigaret, die 'n scherpe lucht verspreidde. Hij rookte onophoudelijk en scheen op iemand te wachten. Georg Arshinov was danig uit zijn humeur. Tegen wil en dank had hij zich genoodzaakt gezien, het bal op de Amerikaanse Ambassade vroegtijdig te verlaten, teneinde moeilijkheden te voorkomen. Dat vond hij erg. Georg Arshinov hield van het mondaine leven, hij hield van gala-bals, doch dacht voor alles aan zijn plichten als vertegenwoordiger der Sowjet-regering.

De telefoon op zijn bureau begon zachtjes te rinkelen. Hij nam de hoorn op en luisterde enkele ogenblikken.

— Laat binnenkomen, zei hij dan streng.

Even later werd de deur geopend en traden twee mannen het vertrek binnen. Een van hen was eveneens gekleed in gala-uniform met goud en medailles, de ander droeg een donkerblauw effen costuum. Het waren respectievelijk Paul Piatakov, Ambassadeeraad, en Jakob Radek, agent van het N.K.V.D. (Russische Geheime Staatspolitie).

— Gij wenst mij te spreken, kameraad Arshinov? vroeg Piatakov ietwat onzeker. Hij wierp een zijdelingse blik in de richting van de N.K.V.D.-man, die inmiddels een sigaret had opgestoken en zich in een stoel had laten vallen.

— Ja, kameraad Piatakov, antwoordde de ambassadeur. Kameraad Radek heeft mij gemeld, dat U zich tijdens het bal op de Amerikaanse Ambassade niet hebt gehouden aan de wetten, die voor Russische diplomatieke vertegenwoordigers in het buitenland van kracht zijn. Op een gegeven moment was gij in gesprek met een aantal buitenlandse diplomaten, die de ideeën van de U.S.S.R. niet gezind zijn. Onder deze personen bevond zich een zekere Sir Neville Carlisle, met wie gij in debat getreden zijt. U weet, kameraad Piatakov, dat zulks verboden is wanneer gij geen opdracht daartoe hebt ontvangen.

— Maar, kameraad Arshinov, ik heb slechts onze belangen verdedigd. Ik heb Sir Neville Carlisle gezegd, dat hij onze stappen in zake het voorstel om de blokkade van Berlijn op te heffen, volkomen onjuist heeft geïnterpreteerd.

— Kameraad Piatakov, het ligt niet aan U, om in een debat onze belangen te verdedigen. Daartoe zijn mannen nodig, die de capaciteiten daartoe bezitten. . . . en die mist gij. Het spijt mij, kameraad Piatakov, ik zal dit aan

Moskou moeten rapporteren. U kunt er rekening mee houden, teruggeroepen te worden.

— Maar kameraad Arshinov, ik heb toch niets gezegd, dat de faam van de U.S.S.R. zou kunnen schaden, verweerde de ambassadeeraad zich nerveus.

— U hebt zich laten bespotten, kameraad Piatakov. Nadat ik U weg had laten roepen door kameraad Radek, maakte de Nederlandse ambassadesecretaris, Jonkheer Van Vredensteijn de insinuerende opmerking, dat U te ver gegaan was en dat U wellicht morgen naar Moskou zou worden teruggeroepen. U hebt zich belachelijk aangesteld, kameraad Piatakov. U had een voorbeeld moeten nemen aan onze geloofsgenoten, die onze belangen verdedigen in de Veiligheidsraad en de Verenigde Naties. Hun antwoorden zijn hard en meedogenloos, doch niemand zal hun achteraf uitlachen of bespotten. Dat is alles wat ik U te zeggen had. U kunt zich in Uw kamer terugtrekken. Morgenochtend zal Uw functie worden waargenomen door kameraad Pushtin. Totdat ik de beslissing uit Moskou heb ontvangen, moogt gij het gebouw niet verlaten. Goeden avond.

Paul Piatakov trok zich zwijgend terug en sloot de deur achter zich. Jakob Radek grijnsde breeduit met een sigaret tussen de smalle lippen. Zijn blikken waren strak gericht op de man in uniform.

— Dat betekent het einde van Paul Piatakov, kameraad, teemde hij. Bovendien zou ik U de raad willen geven, in het vervolg ook eens een keer te weigeren wanneer de Amerikaanse Ambassadeur U uitnodigt. Goeden avond, kameraad Arshinov.

Jakob Radek verliet het vertrek en liet de ambassadeur in gepeins achter. Sedert de aankomst van die N.K.V.D.-man in Londen, nu enkele weken geleden, werd de gehele ambassade en haar personeel dag in dag uit geterroriseerd. Die man gedroeg zich werkelijk aanmatigend tegenover hem en hij was van plan een aanklacht in te dienen bij de regering in Moskou. Doch Zijne Excellentie George Arshinov realiseerde zich onmiddellijk, dat het woord van Jakob Radek waarschijnlijk zwaarder zou wegen dan het zijne.

Ann Ross werd met een schok wakker. Ze keek slaperig om zich heen en ontdekte, dat ze in de salon had liggen slapen voor het inmiddels uitgedoofde haardvuur. Het was

er koud en onaangenaam. Door de reten van de houten luiken viel een vaal daglicht naar binnen, dat straks het schijnsel van de elektrische lampen zou verdringen. In de fauteuil tegenover haar dommelde Dr. Macrow. Zijn haren hingen verward over de hoge schedel en zijn mond was half opengezakt.

Langzaam drong het tot haar door wat er de vorige avond gebeurd was op het kasteel. Haar oom was plotseling gestorven en de nieuwe dag leerde haar meer nog dan voorheen, dat zij thans geheel alleen stond op de wereld. Gelukkig mocht ze zich nog verheugen in de sympathie van Dr. Macrow, doch deze zou haar toch nooit die liefde kunnen geven, waarmede oom Simon haar van jongs af aan had omringd.

Ze ging recht overeind zitten en schikte haar haar, waardoor ook Dr. Macrow uit zijn sluimering ontwaakte en even dromerig als Ann, de kamer rond keek.

— Het is half acht, dokter, zei ze zachtjes. De mannen van Scotland Yard zullen nu toch wel haast komen, denkt U ook niet.

Macrow kwam overeind en veegde zich over het gezicht.

— Ja, bromde hij, ze hadden hier al kunnen zijn, dunkt me.

Het duurde dan ook niet lang meer voordat Templar in gezelschap van Maryse en inspecteur Marlowe door Melvyn de salon van het kasteel werden binnengeloodsd. De kennismaking was kort en koel en Templar's gevoel onderging dadelijk reeds twee reacties: antipathie voor Dr. Macrow en toegegenheid voor Ann Ross, alhoewel hij van dit laatste noch tegenover de betrokkene noch tegenover Maryse iets liet blijken.

Inspecteur Marlowe begon met het gewone routine-onderzoek en bracht in gezelschap van Templar en Dr. Macrow een bezoek aan Sir Simon's slaapkamer waar het ontzielde lichaam van de landheer nog in dezelfde houding op het bed lag.

— Wat is Uw oordeel, collega? vroeg Templar langs zijn neus weg aan de dorpsdokter.

— Collegall herhaalde Macrow verrast. Bent U dan medicus?

— Sir Neville is een zeer kundig geneesheer, antwoordde Marlowe, al oefent hij ook geen practijk uit.

— Ah, zo, deed de dokter, wel.... eh.... aanvankelijk was ik bereid een hartverlamming te constateren....

— Was Sir Simon hartpatiënt? wilde Templar weten.

— Neen.... dat niet bepaald.... maar U weet, dat iedereen een hartverlamming kan krijgen, niet waar?

— Inderdaad. Gaat U verder, collega.

— Wel, zoals ik dus reeds zei, was ik aanvankelijk geneigd om de doodsoorzaak in een hartverlamming te zoeken. Doch bij een nader onderzoek bleek mij, dat de ogen sporen van vergiftiging toonden. De pupillen waren namelijk groter dan normaal en wanneer U kijkt, zult U dit eveneens kunnen constateren. Ik zie zelfs tot mijn niet geringe verbazing, dat de pupillen op dit ogenblik aanzienlijk groter zijn dan gisteravond. Dat is zeer vreemd, vindt U niet, Sir Neville?

— Er zijn vergiften, collega, die na het intreden van de dood nawerken op de verschillende weefsels. Een van de weefsels, die wel zeer bevattelijk voor dergelijke giften zijn is het oogweefsel. Mij verwondert dat dus niet zo zeer. Ik vraag mij alleen af, op welke wijze het gif toegediend is.

— U ziet, Sir Neville, interrumpende inspecteur Marlowe, dat ook hier weer sprake is van de Lachende Dood. Kijkt U maar eens naar die vertrokken mond. Er ligt een brede lach om de lippen, ik zou zelfs durven zweren dat er in de gebroken ogen een tinteling van ironie valt te bespeuren.

— Uw verbeelding speelt U parten, waarde Marlowe, antwoordde Templar, die zich over het ontzielde lichaam heenboog en aandachtig mond en ogen bestudeerde. Na verloop van enige tijd verhief hij zich weer en stak een sigaret op.

— Naar mijn mening is de lach, die om de mond ligt niet natuurlijk. Ik bedoel, dat Sir Simon geenszins behoefte tot lachen had toen de dood hem ontmoette. Wij zouden deze lach enigszins kunnen vergelijken bij de spierkramp, welke zich voordoet bij personen, die een dosis lachgas krijgen toegediend. Tijdens die verdoving vertrekt de mond zich eveneens tot een stand, welke men als een lach zou kunnen betitelen. Al moet ik toegeven, dat in het onderhavige geval, veel meer van lachen sprake is dan bij het aanwenden van lachgas. Wanneer U scherp toeziet zult U ontdekken, dat de stand van de lippen niet gelijk is aan die waarin de mond zich plooit wanneer iemand normaal lacht. Het betreft hier een geforceerde lach, een spier- of zenuwkramp liever nog.

— Hebt U zich reeds een mening kunnen vormen over de wijze waarop het gif toegediend zou zijn? vroeg Macrow.

Templar schudde het hoofd.

— Dat zou bij de lijkschouwing naar voren moeten komen. Een grondige autopsie zal zeer zeker gewenst zijn, denk ik.

Plotseling hield hij op met spreken en draaide zich om. Hij beduidde de beide anderen te zwijgen en liep geruisloos naar de deur, die hij met een ruk openwierp.

Voor hem stond Melvyn, de butler.

— Moet ik voor de heren en de dames een ontbijt gereedmaken? vroeg hij.

— Dat zul je aan de meesteres moeten vragen, luidde het bitse antwoord van de Grote Onbekende. Miss Ann Ross is sedert gisteravond je meesteres en het is aan haar, om jou instructies te geven. Verder wil ik je nog één goede raad geven, Melvyn: laat ik je niet meer achter de één of andere deur zien staan. Ik heb een principiële hekel aan sleutelgatkijkers en meeluisteraars. Tot straks.

Hij wierp de deur voor de man dicht en voegde zich weer bij de anderen.

— Denkt U, dat hij ons heeft af staan luisteren? vroeg inspecteur Marlowe.

— Dat lijkt me nogal voor de hand liggend, luidde het antwoord. Waarom zou hij mij komen vragen of hij het ontbijt kan serveren? De man stond ons doodleuk af te luisteren en heeft getoond over een grote dosis tegenwoordigheid van geest te beschikken door onmiddellijk met die vraag voor de dag te komen. De meeste mensen zouden hebben staan stotteren indien ze betrapt zouden zijn geworden. Laten we maar naar beneden gaan. We zullen op de komst van de politiedokter moeten wachten.

Op de trap wendde Templar zich tot Dr. Macrow.

— Hoe stond U tegenover Sir Simon Ross, collega? vroeg hij. Was U alleen maar zijn huisdokter?

— Neen, antwoordde de geneesheer, ik ken Sir Simon reeds meer dan twintig jaar. Ik was eerder zijn vriend dan zijn dokter. Hij was nooit ziek moet U weten en in dit opzicht heb ik nooit veel aan hem verdiend.

— In welk opzicht dan wel? wilde Templar weten.

— Oche.... neen.... ik heb nooit iets aan hem verdiend. Ik zei dit zo maar.

Templar liep verder zwijgend naar beneden

en liet zich in de salon door Maryse met een glimlach ontvangen.

— Jullie zijn lang weggebleven, zei ze. Heb je al iets ontdekt?

Templar richtte zijn blikken op Ann Ross, die zwijgend en met neergeslagen ogen in haar fauteuil zat. Melvyn had schijnbaar inmiddels het vuur weer aangemaakt en de temperatuur werd allengs dragelijker.

— Ik heb alleen ontdekt, antwoordde hij, dat Melvyn veel belangstelling scheen te stellen in het gesprek, dat wij in de slaapkamer van de vermoorde voerden. Hij stond achter de deur te luisteren en toen ik hem hierop betrapt, vroeg hij mij of hij het ontbijt kon serveren. Ik maakte hem er op attent, dat Miss Ross zijn meesteres was en dat hij zich met dergelijke vragen tot haar diende te wenden.

— Neemt U mij niet kwalijk, dat ik U in de rede val, Sir Neville, begon het meisje, maar ik had Melvyn opgedragen U dit te vragen. Hij vroeg mij of het ontbijt geserveerd moest worden en aangezien ik zelf geen honger had, zond ik hem naar boven. U bent wel iets voorbarig in Uw oordeel geweest.

Templar stak een cigaret op en overlegde zijn antwoord.

— Ik blijf er bij, Miss Ross, dat Melvyn ons stond af te luisteren en inspecteur Marlowe zowel als Dr. Macrow zullen dit kunnen bevestigen. Hebt U een bepaalde reden om Melvyn de hand boven het hoofd te houden?

— Maar, Sir Neville, ik houd hem helemaal niet de hand boven het hoofd. Ik heb daar niet de minste reden toe en ik geloof niet, dat Melvyn een hand boven zijn hoofd nodig heeft. Hij is reeds jarenlang in dienst van mijn oom en deze was volkomen met hem tevreden.

— En U ook?

— Ja, absoluut. Melvyn is een volkomen betrouwbaar mens. Hij staat boven iedere verdenking, Sir Neville.

— Het is mogelijk, antwoordde Templar schouderophalend. In ieder geval heeft hij iets in zijn gedrag wat mij niet bevalt. Misschien vergis ik me, maar over het algemeen zijn mijn oordelen wel juist. Enfin, de toekomst zal ons wel leren in hoeverre ik gelijk had of niet. Met Uw welnemen zullen wij Uw vriendelijk aanbod om het ontbijt hier te nuttigen aanvaarden. Zoudt U ons voor willen gaan naar de eetkamer?

Ann Ross verhief zich fier uit haar zetel en

liep langzaam naar de deur zonder een woord te antwoorden. Vlak voor de avonturier bleef ze even staan en keek hem doordringend aan.

— U vergist zich, Sir Neville, fluisterde ze. Dan liep ze verder en opende de deur om de hall in te stappen. Doch op hetzelfde ogenblik botste ze tegen Melvyn op, die juist de salon had willen betreden. Ann was geschrokken en onwillekeurig wierp ze een blik op Templar, die cynisch stond te lachen.

— U begint me te overtuigen, Miss Ross, antwoordde hij. Toen volgde het gezelschap haar naar de eetkamer.

HOOFDSTUK III.

Waarin Templar geen cocktail maar een whiskey wenst te drinken en de levenden en de doden elkander ontmoeten.

De avond viel snel in en weldra was het kasteel van wijlen Sir Simon Ross in een dichte duisternis gehuld. Uit enkele vensters scheen nog licht naar buiten en ergens hoorde men het blaffen van een hond. De wind gierde venijnig over de heuvels en beukte tegen de bakstenen van het eeuwenoude bouwwerk. Het was die avond gelukkig droog en de hevige orkaan van een etmaal geleden was iets tot bedaren gekomen.

Na de aankomst van Templar, Maryse Choisy en inspecteur Marlowe op het kasteel was er weinig bijzonders gebeurd. De plaatselijke politie was door Marlowe verwittigd en verleende nu en dan assistentie. De politie-dokter had het lichaam van Sir Simon Ross onderzocht en het naar het ziekenhuis van Falmouth laten overbrengen. Inspecteur Marlowe en inspecteur Breen van de gemeentepolitie van Falmouth, hadden de slaapkamer van Sir Simon grondig op vingerafdrukken onderzocht, doch niets bijzonders kunnen ontdekken.

Templar had verscheidene malen getracht een gesprek aan te knopen met het nichtje van het slachtoffer, doch onmiddellijk na het ontbijt had Ann Ross zich opgesloten in haar slaapkamer, om er niet meer uit te voorschijn te komen. Melvyn had haar de lunch en het diner boven geserveerd en ze had inspecteur Marlowe laten weten, dat ze morgen tot zijn beschikking stond om hem bij het onderzoek te helpen voor zover dat in haar vermogen zou liggen. Er was dus voor Templar en diens

vriendin Maryse niet veel anders overgebleven, dan een wandeling te maken in de omgeving van het kasteel. Zij waren tot aan het dorpje Falmouth gegaan en hadden daar geprobeerd in de dorpsherberg hun licht op te steken bij de stamklanten. Over Sir Simon Ross, wiens plotselinge dood in het dorp met hevige ontsteltenis werd vernomen, wist men niets dan goeds te vertellen en zijn nichtje Ann werd door iedereen aanbeden. Melvyn kende men slechts als een gesloten man, die niet gewend was zich met de dorpsbewoners in te laten. Hij glimlachte nooit, deed de boodschappen en vertelde nooit iets over zijn meester en diens nichtje.

Templar werd dus niet veel wijzer en tegen het thee-uur keerde hij met Maryse naar het kasteel terug. Dr. Macrow was inmiddels naar het dorp teruggekeerd en inspecteur Marlowe zat in de salon een pijp te roken. De voetstappen van de politiedokter en inspecteur Breen waren reeds lang verstomd en aan het diner, dat door Melvyn zwijgend werd geserveerd was iedereen opvallend stil. Verscheidene malen had Maryse getracht met een kwinkslag de stemming iets lossier te maken, doch al haar pogingen waren genoopt schipbreuk te lijden.

Om tien uur ging Marlowe naar zijn kamer om zich te ruste te begeven en een kwartier later had Maryse zijn voorbeeld gevolgd. Templar bleef alleen in de salon achter. Hij stond met een cigaret tussen de lippen in volle lengte voor de open haard en koesterde zich behagelijk in de warme gloed der vlammen, terwijl zijn blikken onafgebroken gericht waren op het levensgrote schilderij, dat boven de schouw hing. Hij bestudeerde de beschaafde trekken van de jongeman, die een sprekende gelijkenis vertoonde met wijlen Sir Simon Ross en Ann, en hij had niet veel moeite om tot de conclusie te komen, dat dit de vader van het jonge meisje moest zijn.

Hij liep naar de deur en drukte op het kleine belletje. Binnen een minuut verscheen Melvyn, gekleed zoals een butler dit gewend is.

— Melvyn, ik wilde, dat je me een Manhatten cocktail mixte.

— Uitstekend, mylord, luidde het toonloze antwoord.

Templar keerde naar de haard terug en richtte zijn blikken weer op het schilderij, terwijl hij een nieuwe cigaret opstak.

— Vertel me eens, Melvyn, wie de man is,

wiens beeltenis hier boven de schouw hangt.

Melvyn hield even op met shaken en kwam een stap naderbij.

— Dat is de broer van wijlen Sir Simon, mylord, William Ross.

— De vader van miss Ann?

— Yes, mylord.

— Is hij dood?

— Dat neemt men aan, mylord. William Ross vertrok ongeveer twintig jaar geleden, kort nadat zijn vrouw stierf, naar Rusland om onder het nieuwe regime fortuin te zoeken. Verscheidene malen ontving Sir Simon een brief van hem, doch sinds 1935 bleef ieder bericht uit. Kort daarop kwam er een man hier, die vertelde uit een Russisch gevangenkamp te zijn gevlucht. Hij zei, dat hij tezamen met William Ross gevangen had gezeten en dat deze kort voor zijn ontvluchting was gestorven aan de typhus. Hij is dus reeds lang dood, mylord.

— Maar men kreeg natuurlijk nooit een bevestiging van dit bericht?

— Neen, mylord. Sir Simon stelde zich in verbinding met de Russische Ambassades in Londen, Berlijn en Parijs, doch hij kreeg nimmer antwoord. Dat is alles wat ik weet, mylord.

— Heeft miss Ann nog familie?

— Ik zou het U niet kunnen zeggen, mylord, maar ik geloof van niet.

— Hoe lang ben je hier in dienst?

— Twaalf jaar, mylord. Sinds 1937.

— Ken jij iemand, die reden had Sir Simon te vermoorden? Bij voorbeeld een familielid van miss Ann's moeder?

— Neen, mylord. Ik zou niet weten wie aan te wijzen. Bovendien heb ik miss Ann's moeder nooit gekend en weet ook niet of er familie van haar in het leven is. Wilt U Uw cocktail dry of sweet, mylord?

— Geef me maar een whiskey, luidde het ontstellende antwoord.

Melvyn deed evenwel alsof hij dit antwoord heel normaal vond, liet achter de rug van Templar de cocktail in zijn eigen keelgat verdwijnen en schonk een glas whiskey in.

— Weet je iets van de erfgenamen van Sir Simon? vroeg Templar weer.

— Neen, mylord; voor zover ik weet is miss Ann de enige erfgename van het gehele vermogen. Tenzij er nog andere familieleden bestaan. U zoudt dit echter het beste kunnen vragen aan Sir Simon's advocaat.

— Wie is dat?

— Mr. Donald Shoubridge uit Falmouth. Hij was nogal goed bevriend met Sir Simon.

Melvyn zette een glas met whiskey en een syphon op het kleine tafeltje voor de haard en bleef nog even treuzelen alsof hij behoefte had het gesprek met Templar voort te zetten. Doch deze scheen voldoende te weten en stuurde het factotum weg.

— Je kunt van mijn part wel naar bed gaan, Melvyn, zei hij. Ik zal je niet meer nodig hebben voor morgenochtend. Goeden nacht.

— Goeden nacht, sir.

Nadat de butler verdwenen was, bleef Templar nog geruime tijd voor het schilderij staan. Het was hem aan te zien, dat zijn gedachten bezig waren met iets, dat misschien de oplossing van het drama zou betekenen. Peinzend dronk hij zijn whiskey uit en zette het glas weer op het tafeltje.

De pendule op de schouw sloeg half elf en Templar vergeleek de stand van de koperen wijzers met die van zijn polshorloge.

Plotseling scheen hij een besluit te hebben genomen. Hij wierp zijn cigaret in de haard en verliet de salon. In de hall trok hij zijn jas aan, zette zijn hoed op en verliet geruisloos door de voordeur het huis. Buiten was het donker en kil. De wind, die sedert de vorige avond aanzienlijk was afgenomen, blies nog medogeloos over de heuvels het dal in. Hij sloeg zijn kraag op en liep snel over het grasveld in de richting van de garage. Enkele ogenblikken later weerklonk het geluid van een aanslaande motor en kort daarop verliet de zwart gelakte Packard van de avonturier het stenen gebouwtje. Langzaam draaide de wagen langs het kasteel, sloeg de brede oprijlaan in, en reed in de richting van de straatweg.

Vanachter het raam van zijn slaapkamer tuurde Melvyn de wagen na. Een harde uitdrukking lag op zijn donkere gezicht en zijn ogen flikkerde vreemd toen het rode achterlicht uit het gezicht was verdwenen.

Ann Ross kon de slaap niet vatten. De gehele dag had ze op haar kamer doorgebracht, haar hersens pijnigende met de vraag wie haar dierbare oom van het leven zou hebben kunnen beroven. Indien oom Simon vijanden had gehad, waarom had hij haar dan nooit iets daarvan verteld? Hij vertelde haar toch praktisch alles.

Ze stak het schemerlampje aan, dat op het nachtkastje naast haar bed stond en wipte onder de dekens vandaan. Van een stoel nam ze haar ochtendjas, die ze snel aanschoot. Haar kleine voeten staken in een paar roze, bonthen slippers, die onrustig over het parket begonnen te lopen. Vanuit een lazuur houten doosje, dat op de tafel in het midden van het vertrek stond, nam ze een cigaret, die ze aanstak. Behagelijk zoog ze haar longen vol met rook en blies deze dan met een dun straaltje uit. Ze voelde zich kalmer worden en nam plaats in een klein fauteuiltje, dat voor het met dikke gordijnen afgeschermd venster stond.

Het flauwe licht van het schemerlampje wierp grillige schaduwen van meubels tegen de donkere wanden. Het wekkertje op het nachtkastje tikte monotoon en rhytmisch gelijk een metronoom.

Plotseling spitste ze haar oren. Ze luisterde scherp naar een geluid, dat haar aandacht had getrokken. Ze hoorde de deur van de garage opengaan en het geronk van een motor. Vlug stond ze op en gluurde door een reet tussen de gordijnen naar buiten in de donkere tuin. Ze zag het rode achterlicht van de zwarte Packard van Sir Neville Carlisle, die langzaam onder haar venster langsreed en de oprijlaan insloeg.

Waar zou Sir Neville op dit late uur heen gaan? Zou zijn uitgaan verband houden met de plotselinge dood van haar oom? Had Sir Neville misschien een aanwijzing ontdekt, die tot de ontmaskering van de moordenaar zou kunnen leiden? Toen het rode achterlicht achter de struiken verdwenen was, keerde ze weer terug naar haar fauteuiltje en gaf zich opnieuw over aan een gepeins, dat haar hersens pijnigde.

Dan meende ze een ander geluid te verneemen. Het kwam vanaf de gang. Enkele ogenblikken staarde ze naar de kruk van de deur alsof ze verwachtte, dat deze zou bewegen. Doch alles was dan plotseling weer stil en ze verweet zich, dat ze haar kalmte dreigde te verliezen. Ze drukte haar cigaret uit in een zilveren asbakje, liet haar ochtendjas afglijden, trok haar nachtjapon uit en liep naar een brede kleerkast. Ze had het koud zoals ze daar stond, het slanke, bekoorlijke lichaam slechts ten dele bedekt door een ragfijn, doorzichtig hemdje, dat haar vormen in al haar proporties ten volle accentueerde. Ann Ross was bijzonder knap en aantrekkelijk.

Dat wist ze en als om haar wetenschap opnieuw bevestigd te zien, deed ze een stap zijwaarts en bleef een volle minuut staan voor de levensgrote spiegel, waarin de silhouetten van haar trillend lichaam fel weerkaatst werden. Ze liet het hoofd met de lange blonde lokken iets opzijvallen en glimlachte. De kersrode, volle lippen ontsloten twee rijen parelwitte tanden, doch de glimlach was slechts een treurige getuigenis van melancholie en radeloosheid. Met half gesloten ogen dacht ze aan de man, die in staat was geweest haar hart sneller te doen kloppen, die, wanneer zijn handen over haar schouders gleden, haar zenuwen volkomen lam wist te leggen en wiens doordringende blik haar de keel dreigde dicht te schroeven. Donald Shoubridge, de jonge en veelbelovende advocaat, die zich enkele jaren geleden in Falmouth had gevestigd en die sedertdien een vriend des huizes was geworden. Vanaf het eerste ogenblik, dat hij een bezoek had gebracht op het kasteel, hadden hun blikken elkaar iets langer vastgehouden dan normaal. Ze had zich duizelig gevoeld en wist geen woord uit te brengen. De hele verdere dag had ze zich op haar kamer opgesloten, tot grote verwondering van haar oom. Zonder dat er ooit een woord tussen hen over werd gerept, was er tussen beide mensen iets gegroeid, dat vuriger en wilder was dan louter hartstocht. Een eerst een week geleden, op een avond toen oom Simon in het dorp zijn wekelijks kaartavondje had, was Donald gekomen. Hij had haar hand vastgehouden en onafgebroken gesproken. Prachtige woorden over liefde en trouw en voordat ze geweten had wat ze deed, had ze haar brandende lippen op zijn mond gedrukt. Ze had hem vurig gekust, getracht zijn liefde aan te wakkeren en zich overgegeven aan de hartstocht, die haar trillend lichaam reeds enkele jaren had gepijnigd en bedreigd te verteren. Daarna had ze Donald niet meer gezien. Ze had enkele dagen later een briefje van hem ontvangen, waarin hij haar kort en zakelijk ten huwelijk had gevraagd. Ze was hierdoor geschokt, omdat ze zich een dergelijk aanzoek anders had voorgesteld. Maar was een huwelijksbevestiging eigenlijk iets anders dan een noodzakelijke formaliteit, die de wet van een land verlangde? Beiden hadden ze uitdrukking gegeven van hun lang bedwongen en op de proef gestelde liefde, die uiteindelijk ontsproten was in een oceaan van passie en geluk,

welke hen onafscheidelijk had gemaakt.

Ze had geen antwoord gegeven op Donald's brief. Ze wist zelf niet waarom. En thans scheen ze spijt te hebben van haar nonchalance. Nooit had ze tegenover oom Simon gesproken over haar liefde voor de jonge advocaat. En het was zeer onwaarschijnlijk, dat de oude man iets gemerkt zou hebben. Wanneer Donald een avond op het kasteel doorbracht, had hij zich altijd volkomen correct gedragen en nimmer enig blijk gegeven van zijn gevoelens ten opzichte van het meisje. Nu was oom Simon dood... vermoord.. en Donald had vergeefs gewacht op haar antwoord.

Ze draaide zich om en liep naar de kleerkast. Ze trok een zwart rokje aan en een wit zijden blousje. Ze haalde een paar maal een kam door haar blonde lokken en stak dan opnieuw een cigaret aan.

Weer meende ze iets te horen. Het leek op een geschuivel van voetstappen buiten de deur van haar kamer. En plotseling scheen haar hart stil te staan. Ze was geschrokken en keek met een angstige uitdrukking op haar bleek gezicht naar de gesloten deur, waarop drie maal zachtjes was geklopt. Het kloppen herhaalde zich, ditmaal iets dringender en luider. Op haar tenen liep ze naar de deur, doch deinsde dan als door de bliksem getroffen terug. Ze tuimelde achteruit en drukte haar sidderend lichaam tegen de verst verwijderde muur van haar kamer.

Er was een sleutel in het slot gestoken. Ze had de zachte klik van de terugspringende veer gehoord en zag hoe de kruk langzaam omgedraaid werd. Ze wilde schreeuwen, doch elk geluid scheen in haar keel gesmoord te worden. Langzaam draaide de deur open en een donker gedaante kwam naar binnen. Met koortsachtige ogen staarde ze naar het monster, dat haar kamer binnenkwam. Het was een zwart geraamte en slechts met moeite kon ze in het zwakke licht van het schemerlampje de omtrekken onderscheiden. Ze zag alleen, dat het zwart was, zwarter dan roet; het was een levend skelet. Langzaam en met moeite liep het op haar toe. Ze hoorde het gekraak van de botten en een moeilijke onregelmatige ademhaling. In het zwarte doodshoofd zag ze de donkere gaten van oogholten, van de neus en de grote, brede mond, die vreemd en afgrijselijk grijsde.

Plotseling scheen alles tot haar door te dringen... de Lachende Dood.. de Lachende Dood kwam haar bezoeken... ze zou

sterven... en morgenochtend gevonden worden, liggend op haar bed met open ogen en een brede lach om de mond.

Ze wilde schreeuwen en sloeg haar hand tegen de mond. Doch geen enkel geluid vermocht ze voort te brengen.

En toen begon de Dood te spreken... langzaam, fluisterend met een diepe, klankvolle stem:

—Ann... je hoeft niet bang te zijn... je bent toch niet bang van je eigen vader?... Ja, Ann, ik ben je vader... William Ross, die je twintig jaar geleden in de steek liet om naar Rusland te gaan... ik liet je over aan de zorgen van mijn broer... je oom Simon, die goed voor je zorgde en je vertroefde... in Rusland stierf ik een verschrikkelijke dood in een concentratiekamp... en jaren lang zwierf ik rond in het kille rijk der geesten... alles was donker en koud... totdat ik eindelijk na vele omzwervingen Engeland bereikte... mijn vaderland... Fal-mouth.. het kasteel.. Simon, mijn broer... en jou... Ann... Ann, ik ben je vader... je hoeft geen angst te hebben voor je vader.. ik heb me nooit veel van je aangetrokken.. ik ben geen vader voor je geweest... en ik wil proberen deze tekortkoming goed te maken. Ik had behoefte aan liefde in dit verschrikkelijke hiernamaals, Ann, ik had behoefte aan jou, zoals ik je zag in de salon, in de velden, op je paard. Maar je was nog zo jong en ik wilde je niet reeds nu laten sterven... maar ik voelde me alleen, Ann, ik had behoefte aan gezelschap, aan liefde, en daarom kwam ik hier om mijn broer te halen...

De geest van Ann's vader hield even op en wachtte op de reactie van het meisje.

— ...Oom Simon, fluisterde ze, ... hebt U oom Simon gehaald... vermoord...

— Neen, Ann, dit is geen moord... een Dood kan niet moorden, alleen maar laten sterven... Ik wil dat je, gelukkig wordt Ann, ik heb iets goeds te maken... daarom ben ik gekomen... ik kan je niets geven.. geld is iets wat wij in onze wereld niet mogen hebben... we zouden er trouwens niets aan hebben... wij hebben geen behoefte aan eten of drinken of kleren en we zien alles wat we maar willen... meer dan ons lief is... Maar ik wilde je een goede raad geven, Ann, opdat je gelukkig worde. Eerst dan zal ik mij van deze wereld geheel los kunnen maken om op te stijgen naar hogeren

sferen.... met oom Simon.... Simon staat op dit ogenblik naast me Ann, maar hij heeft nog niet de kracht om zich te manifesteren.. zijn uitstraling is nog niet sterk genoeg om zich aan je bekend te maken.... Luister naar mijn welgemeende raad, Ann, ik wil dat je gelukkig wordt. En daarom moet je Donald antwoorden.... weet je wel, Donald, die zielsveel van je houdt en die je een week geleden een brief schreef waarin hij je ten huwelijk vroeg? Bel hem morgen op, Ann, en geef hem je ja-woord.... zeg dat je met hem trouwen wilt en gelukkig met hem wenst te worden.... Hij is een goed mens, Ann, die je op de handen zal dragen.... zijn liefde voor jou is evengroot als die van je lieve moeder voor mij was, Ann.... Trouw met Donald.... hij is je waardig.... trouw spoedig met hem.... je hoeft geen rouw in aanmerking te nemen.... trouw over een maand met hem, Ann, opdat ik voor immer deze aarde zal kunnen verlaten.... Zul je mijn raad opvolgen, Ann?

Het bleef stil in de kamer. Ann staarde met uitpuilende ogen, die koortsachtig brandden van angst, naar het zwarte geraamte bij de deuropening. Het liep langzaam achteruit en bleef in de deur staan.

—Nu, Ann, welk antwoord geef je aan je vader? Zul je Donald trouwen?

Ann knikte, terwijl ze zich steeds meer tegen de muur drukte.

— Zeg dan: ja, vader, ik zal met Donald trouwen....

Ze knikte andermaal en bewoog de lippen.

— Ja, fluisterde ze nauwelijks hoorbaar, ja,.... vader,.... ik zal.... met Donald.... trouwen....

De geest van William Ross lachte. Het was een brede, gelukkige lach, die de vierkante kaken ver van elkaar deed staan.

— Goed, Ann, dan ga ik nu heen.... voor goed.... ik wens je veel geluk en voorspoed en hoop je boven terug te zien.... Nog één vraag, Ann, wanneer je kinderen mocht krijgen.... en wanneer er een jongen bij mocht zijn.... noem hem dan.... noem hem dan.. Simon William, wil je....

— Ja.... Simon William, herhaalde het meisje in trance,.... Simon William.... zo zal ik hem noemen.... vader....

Toen verdween het zwarte skelet achter de deur, die met een zachte klap in het slot viel. Ann bleef nog een ogenblik aan de grond genageld en totaal verlamd staan. Toen sperde

ze haar mond wagenwijd open en begon als een krankzinnige te gillen. Ze liet zich slap op het bed vallen en schreeuwde het uit. De emotie van de laatste ogenblikken hadden haar zenuwgestel dusdanig geschokt, dat zij haar klamte niet langer had kunnen bewaren. Schokkend lag ze op het bed, terwijl grote tranen uit haar ogen vloeiden.

Snelle voetstappen weerklonken in de gang. De deur van de kamer werd open geworpen en inspecteur Marlowe, gekleed in een kamerjasje waaronder een paar in pyama gehulde benen uitstaken, stormde naar binnen.

Hij liep regelrecht op het bed toe en vatte het meisje bij de schouders:

— Miss Ross, riep hij, haar zachtjes door elkaar schuddend, wat is er gebeurd? Waarom hebt U zo verschrikkelijk gegild?

Op dat moment trad Melvyn eveneens de kamer binnen. Hij was gekleed in zijn zwarte pantalon met een kort huisjasje er overheen. Bedeesd stond hij op een afstand het aangrijpende toneeltje gade te slaan.

— Is er.... is er iets gebeurd, sir? vroeg hij.

— Geef me een glas water, snauwde de inspecteur, en haal wat cognac van beneden. De man gehoorzaamde zwijgend.

— Toe, miss Ross, drong Marlowe aan, vertel me nu eens wat er gebeurd is. Was er iemand in Uw kamer? Werd er soms een aanslag op U gepleegd? Waarom gilte U toch zo?

Ann was overeind gekomen en snikte onbedaarlijk, terwijl ze haar hoofdje tegen de schouder van de politiemans liet steunen.

— Het was allemaal.... allemaal zo.... zo plotseling, stotterde ze.

— Wat dan?

— Hij.... die man.... mijn vader....

— Uw vader?? Maar, miss Ann, Uw vader is toch overleden?

— Ja, maar toch was hij hier. Zijn geest of.... neen.... ik zag hem duidelijk.... het stond bij de deur.... een zwart skelet. Hij sprak zachtjes en klankvol en zei me....

— Wat zei hij, miss Ross? vroeg Marlowe scherper dan hij gewild had.

— Neen, antwoordde het meisje plotseling terwijl ze van het bed opstond. Ik zeg niets. Dit heeft niets met de gehele affaire te maken. U kunt morgenochtend vertrekken, inspecteur. Mijn oom werd niet vermoord.... hij stierf een normale dood.

Melvyn reikte het meisje een glas water, dat ze wild uit zijn hand sloeg.

— Ik hoef geen water, riep ze uit. Laten jullie me toch alleen. Tergen jullie me toch niet zo. Wat heb ik gedaan? Toe, ga toch weg....

Inspecteur Marlowe haalde zijn pijp te voorschijn en begon deze langzaam te stoppen. Hij hield een brandende lucifer boven de kop en blies dikke rookwolken de kamer in.

— Melvyn, je kunt wel weer naar je kamer gaan, zei hij dan.

De butler verdween met een strak gezicht en sloot de deur achter zich.

— En nu zullen wij eens even rustig praten, miss Ross, vervolgde hij tot het meisje. Wat U me zoëven verteld hebt is hoogst interessant, maar in wezen natuurlijk klare onzin. Ik wil grif toegeven, dat er een hierna-maals is, waarin de geesten der afgestorvenen ronddolen. Ik ben bereid om aan te nemen, dat deze geesten zich aan bepaalde mensen tonen en dat deze mensen het vermogen hebben geesten te zien, zogenaamde helderzienden. Het is wetenschappelijk vastgesteld, dat men zelfs zo'n geest kan fotograferen. Maar wat U gezien hebt, miss Ross, of gemeend gezien te hebben, was geen geest. U zegt, een skelet gezien te hebben. Zoals U misschien zult weten bestaat de mens uit drie delen om het maar eens eenvoudig voor te stellen: het geraamte, het vlees en de geest. Na de dood gaat het geraamte met het vlees de grond in en treedt de geest uit het lichaam. Het vlees verteert en het geraamte blijft onder de grond. De geest stijgt op naar hogere sferen of blijft nog enige tijd op aarde rondwalen, onzichtbaar voor de meesten, soms zichtbaar voor een enkeling. Maar geen enkel helderziende heeft ooit een skelet zien wandelen, miss Ross. Bedenkt U dat wel. En met Uw ontwikkeling zult U toe moeten geven, dat ik gelijk heb.

— Maar.... maar....

— Zeker, ik ben onmiddellijk bereid te geloven, dat U een hallucinatie had en dat wel degelijks iets, dat op een geraamte geleek, Uw kamer binnenkwam. Maar dat geraamte werd voortbewogen door een wezen van vlees en bloed, dat even springlevend is als wij. U werd op de één of andere manier zwaar beetgenomen, miss Ross. Dit heeft natuurlijk een reden, evenals het bezoek van dat geraamte. En ik ben er haast van over-

tuigd, dat dit bezoek in verband staat met de moord van Uw oom. Want Uw oom werd wel degelijk vermoord. Het rapport van de politiedokter sluit iedere twijfel daaromtrent uit.

— Maar.... mijn vader....

— Uw vader, miss Ross, is dood. U kunt dit zelf het beste beoordelen. Wanneer Uw vader vanuit de wereld, waarin hij thans verkeert, met U in contact had willen treden, dan had hij dit zeer zeker op een andere manier gedaan. Bovendien bent U waarschijnlijk helemaal geen helderziende en zoudt U dus nooit een geest kunnen zien. Ik ben er van overtuigd, dat de man, die enkele ogenblikken geleden nog in de vorm van een geraamte in Uw kamer stond, de moordenaar is van Uw oom. Ik vraag me alleen af welke reden hij kon hebben bij U te komen, tenzij.... hij ook voornemens was U te vermoorden. Probeerde hij het?

— Neen.... neen.... helemaal niet.

— Maar wat heeft hij dan gezegd. Wellicht kunnen wij uit zijn woorden het doel van zijn komst afleiden.

— Hij zei me.... hij zei,.... dat.. met.. Do....

— Nu?? Wat zei hij?

— Neen.... neen...., riep ze plotseling wild uit. Ik zeg het niet.... het zou niet eerlijk zijn tegenover.... tegenover hem....

— Tegenover wie?

— Neen, ik zeg niets meer. Ik zal het zelf uitzoeken. Gaat U nu weg, inspecteur. Ik weet, dat U het goed bedoelt, maar heus, ik heb geen hulp nodig.... Waar is eigenlijk Uw vriend heengegaan? Ik bedoel Sir Neville Carlisle?

Marlowe scheen zich plotseling bewust te worden, dat Templar helemaal niet was komen opdagen na dat verschrikkelijk gegil.

— Sir.... Neville? vroeg hij. Is die dan weggegaan?

— Ja, ongeveer een uur geleden verliet hij met zijn wagen het kasteel. Ik keek hem door het raam na.

Marlowe verzonk in gedachten en mompelde iets onverstaanbaars.

— Och, antwoordde hij dan, misschien is hij een luchtje gaan scheppen.... hetgeen hij zelf echter niet geloofde. Zou Sir Neville iets belangrijks ontdekt hebben?

Hij wenste het meisje goedennacht en verliet haar kamer om zich naar de salon te begeven, waar hij op Templar bleef wachten.

HOOFDSTUK IV.

Waarin iedereen uit schijnt te zijn en een meisje haar ja-woord geeft.

Na enig zoeken vond Templar het huis van Sir Simons Advocaat, Donald Shoubridge. Hij parkeerde de wagen aan de overkant van de straat en liep op de voordeur toe. Na gebeld en enige ogenblikken gewacht te hebben, werd de deur op een kier geopend en verscheen een oudere vrouw in de opening.

— Ik zou graag Mr. Shoubridge willen spreken, zei hij.

— Mr. Shoubridge staat op het punt naar bed te gaan, sir, antwoordde de vrouw vriendelijk. Is het dringend?

— Ja, zeer dringend, luidde het antwoord. Hier hebt U mijn kaartje. Ik zou graag willen, dat U Mr. Shoubridge van mijn komst verwittigde.

Hij werd in de hall gelaten waar hem verzocht werd een ogenblik te wachten. Na een minuut of drie keerde de vrouw terug en verzocht hem haar te willen volgen. Hij werd in een studeerkamer gelaten, die aan de achterzijde van het huis gelegen was en uitzicht gaf op de tuin, die echter op dit uur in volslagen duisternis was gehuld.

Langs de wanden stonden hoge, volgeproppte boekenkasten, die een keur van internationale standaardwerken bevatten. Op het eikenhouten bureau, dat ongetwijfeld beter tijden gekend had, lag een rommelige hoop papieren en mappen. Naast een ouderwetse telefoon stond een grote stenen asbak, die tot aan de rand gevuld was met as, lucifers en sigarettenpeukjes. En naast de asbak stond..

Templar deed enkele stappen voorwaarts en boog zich over een in nikkelen lijst gevatte foto van Ann Ross. Ze leek er nog knapper op dan ze in werkelijkheid reeds was. In een krachtig handschrift stond onderaan met inkt geschreven: „Voor Donald“.

De deur van het studeervertrek ging open en een man van omstreeks vijf en dertig jaar kwam binnen. Hij was gekleed in een effen donkerblauw kostuum dat kennelijk een product was van de beroemde Londense kleermaker Poole.

— Sir Neville, wat kan ik voor U doen? waren zijn eerste woorden waarmee hij de late bezoeker begroette.

— Ik hoop, dat U mij niet kwalijk neemt,

dat ik op dit uur Uw rust kom verstoren, maar een zaak van groot belang dwong mij bepaalde vormen van wellevendheid achterwege te laten, zei Templar, zijn jas wat losknopend.

— Gaat U zitten, Sir Neville, nodigde Donald Shoubridge uit, zijn bezoeker een cigaret offerend. Waarmede kan ik U van dienst zijn?

— Ik wilde graag enkele inlichtingen van U hebben, Mr. Shoubridge, begon de avonturier.

— Inlichtingen?? deed de advocaat hoogst verbaasd. Maar, Sir Neville, U moest toch weten, dat een advocaat geen inlichtingen verstrekt over zijn cliënten.

— Wie vertelde U, dat ik inlichtingen over één van Uw cliënten wilde hebben? vroeg Templar verbaasd. Ik had evengoed inlichtingen kunnen vragen over de wijze waarop een bepaald contract opgesteld moest worden. Maar, ik moet toegeven, dat ik inderdaad enkele inlichtingen wilde hebben over één van Uw cliënten, of liever, over één van Uw gewezen cliënten. Eh... als ik me niet vergis onderhoudt U met de bewoners van het kasteel van Sir Simon Ross min of meer nauwe vriendschapsbetrekkingen. Zoals U misschien zult weten is Sir Simon plotseling gestorven....

— Wat zegt U??? riep Donald Shoubridge uit, terwijl hij uit zijn stoel opsprong. Sir Simon is dood? Maar... maar... daar wist ik niets van. Wat is er met hem gebeurd? Wanneer is hij dan gestorven? Ik ben toch zijn advocaat.

— Daarom ben ik ook naar U toegekomen, Mr. Shoubridge.

— Bent U soms van de politie?

— Niet direct, maar ik werk heel nauw samen met dit apparaat. Inspecteur Marlowe... A propos, waarom dacht U dat ik van de politie ben? Hebt U bepaalde redenen om te geloven, dat de dood van Sir Simon een zaak is, waarmee de politie zich moet bemoeien?

— O, neen, dat helemaal niet. Het was zo maar een idee, dat me door het hoofd schoot. Ik weet nu eenmaal uit ervaring, dat politie-beambten er vreemde methoden op na houden en vaak de gewoonte hebben iemand midden in de nacht te komen ondervragen.

— O. Enfin, zoals ik U reeds zei, werk ik nauw samen met de politie en ben ik zeer goed bevriend met inspecteur Marlowe van

Scotland Yard, die het onderzoek in deze moordzaak leidt...

— Moordzaak?? Wilt U beweren, dat Sir Simon vermoord werd? Maar, dat is toch onmogelijk?

— Onmogelijk? Waarom? Was Sir Simon dan soms onsterfelijk? Dacht U werkelijk, dat Sir Simon zou zijn blijven leven indien U bij voorbeeld een kogel door zijn hart gejaagd zou hebben? Sir Simon Ross stierf gisteravond ten gevolge van een... nu ja, hij werd vermoord. U als zijn advocaat en misschien als zijn notaris bent verplicht ons bepaalde inlichtingen te verschaffen, die noodzakelijk zijn om de moordenaar op te sporen. En ik ben er van overtuigd, dat U dit doen zult.

— Ja, ja, natuurlijk, ik ben te allen tijde bereid de politie te helpen, maar ik zou niet weten op welke wijze ik U van enig nut zou kunnen zijn.

— Oho, dat weet ik wel, Mr. Shoubridge, antwoordde Templar. Als ik me niet vergis, bent U zeer intiem bevriend met miss Ross, niet waar? Ik bedoel, dat er zelfs iets meer dan alleen vriendschap was tussen U en haar? Heb ik gelijk?

— Heeft Ann.... eh.... ik bedoel miss Ross U dat verteld?

Templar aarzelde even.

— Ja, antwoordde hij dan resoluut. Miss Ross vertelde mij, dat U beiden zoiets als.... eh.... verloofd bent.

— Heeft zij U over eventuele trouwplannen gesproken? wilde de rechtsgeleerde weten.

— Eh.... neen.... niet bepaald, geloof ik. Alhoewel ik wel de indruk kreeg, dat zij deze plannen koesterde, Mr. Shoubridge, ik wilde nu graag over gaan tot het stellen van enkele vragen, die mij op het spoor van de moordenaar moeten brengen. In de eerste plaats wilde ik weten wie de erfgenaam is of zijn van wijlen Sir Simon Ross.

— Miss Ross, zijn nichtje, is de enige erfgenaam.

— Er zijn dus verder geen familieleden meer in leven?

— Neen, de laatste twee familieleden stierven ongeveer een week geleden.... maar, dat is vreemd.... dat is werkelijk hoogst merkwaardig....

— Wat bedoelt U?

— Hoe werd Sir Simon vermoord, Sir Ne-

ville? Speelde er soms een.... eh.... een glimlach om zijn mond?

— Ja, inderdaad. We noemen dit geval de Lachende Dood.

— Maar dan stierf hij op dezelfde wijze als....

—als Walter Ripp .. Alan Bennett. Inderdaad Mr. Shoubridge. Drie moorden, welke op dezelfde wijze werden gepleegd, door dezelfde persoon en waarschijnlijk met hetzelfde doel. Maar wat was dit doel? Kende U deze heren Ripp en Bennett? Kenden zij Sir Simon?

— Ja, natuurlijk. Zij waren alle drie familie van elkaar.

— Familie? Waren Sir Simon, Walter Ripp en Alan Bennett familie van elkaar? Maar hoe dan in vredesnaam?

— Dat zal ik U uitleggen, Sir Neville. Sir Simon had één broer en één zuster, zoals U misschien weet. Zijn broer, William Ross, de vader van Ann, overleed ver voor de oorlog in een Russisch kamp. Hij was getrouwd geweest met een zekere Eleanor Ripp, die kort na Ann's geboorte overleed. Deze Eleanor Ripp had een broer, Walter Ripp, en dat was de man, die ongeveer een week geleden stierf. Walter Ripp was dus een zwager van Ann's vader. Verder hadden Simon en William Ross één zuster, Kathleen Ross, die getrouwd was met John Bennett. Deze Kathleen en John kwamen voor de oorlog bij een auto-ongeluk om het leven, doch John Bennett had een broer, Alan Bennett, de man, die eveneens vorige week werd vermoord. Walter Ripp en Alan Bennett waren dus eigenlijk geen familie van elkaar, doch zij kenden elkaar vrij goed en ontmoetten elkander zo af en toe.

— Waren deze Ripp en Bennett welgesteld? wilde Templar weten.

— Ja, zij waren beiden rijk, ongehuwd en verder zonder enige familie.

— En wie zijn de erfgenamen van hen?

— Er waren er twee: Sir Simon was de erfgenaam van Alan Bennett en Miss Ross de erfgenaam van Walter Ripp.

— Hetgeen dus hierop neerkomt, dat miss Ross uiteindelijk de nalatenschappen van Sir Simon Ross, van Walter Ripp en van Alan Bennett erft. Niet waar?

— Ja, ik meen wel dat dit zo is. Ik begriep alleen niet, wie er enige reden toe had om deze drie mensen te vermoorden. De enige, die belang bij hun dood had, was miss

Ross, ik bedoel dan natuurlijk geldelijk belang. Doch alleen het idee al is krankzinnig. Miss Ross zou nooit een vlieg kwaad gedaan hebben.

— En U had natuurlijk zijdelings ook belang bij hun dood, vond Templar. Geldelijk belang, wel te verstaan. Aangezien U waarschijnlijk weldra met Ann Ross zult trouwen.

— Maar, Sir Neville, wilt U insinueren, dat ik....

— Ik insinueer geenszins, mijn waarde Mr. Shoubridge. Ik stel slechts een fait accompli vast. Door met Ann Ross te trouwen deelt U in de nalatenschappen van Sir Simon Ross, Walter Ripp en Alan Bennett. Is dat juist of niet?

— Eh.... ja.... maar ik heb daar nog nooit aan gedacht. Bovendien wist Sir Simon helemaal niet, dat Ann en ik verloofd waren.... wij zijn ook nog niet officieel verloofd.... wij hadden natuurlijk wel plannen daartoe.

— Mr. Shoubridge, wanneer U, noch Ann Ross de moordenaar bent, wie heeft deze drie moorden dan op zijn geweten?

— Ik zou het U met geen mogelijkheid kunnen zeggen, Sir Neville. Het is mij een volslagen raadsel, deze hele moordpartij.

— Maar U bent toch wel van mening, dat de moordenaar van deze drie personen geldelijk voordeel uit de moorden hoopt te putten.

— Ja.... eh.... dat schijnt het meest voor de hand liggend, zou ik zeggen. Maar, ik zeg U nogmaals, het is mij een volslagen raadsel. Familie is er verder niet meer, ik ken de inhoud van het testament van Sir Simon en weet, dat Ann Ross de hele nalatenschap van Sir Simon erft.

— Kent U de butler Melvyn goed? luidde Templar's volgende vraag.

— Ik ken hem sedert ik bij Sir Simon over huis kom, antwoordde de advocaat.

— En wat is Uw mening over hem?

— Och, voor zo ver ik in staat ben dit te beoordelen, zou ik zeggen, dat Melvyn een uitstekende kracht is, die altijd het volste vertrouwen heeft genoten van zijn meester. Denkt U, dat hij iets met die moorden heeft uit te staan?

— Neen, dat niet. Ik vroeg het zo maar. U moet namelijk weten, dat er feitelijk geen andere mensen zijn, die in aanmerking komen als verdachte. Tenzij de moordenaar iemand

is, die ik nog niet ken. Welke mensen kwamen er wel meer op het kasteel?

— Dat zou ik niet weten. Doch naar mijn mening ontving Sir Simon slechts zeer weinig gasten. Hij leefde vrij teruggetrokken en besteedde al zijn aandacht aan zijn nichtje Ann. Zo nu en dan kwamen Walter Ripp en Alan Bennett hem bezoeken. Ikzelf kwam overigens niet al te dikwijls op het kasteel.

— Kwam miss Ross U wel eens hier bezoeken?

— Waarom vraagt U dat?

— Och, zo maar, antwoordde Templar onverschillig. Het is niet belangrijk.

— Dan zal ik zo vrij zijn er geen antwoord op te geven.

— Hoe lang bent U reeds de advocaat van Sir Simon?

— Sedert het begin van 1946. Ik nam de praktijk over van mijn overleden voorganger, Mr. Blosby.

— En Uw verhouding met miss Ross dateert ongeveer van dezelfde datum?

— Pardon, er is tussen miss Ross en mij nooit sprake geweest van een verhouding. Vanaf het eerste moment, dat ik haar leerde kennen, heb ik een warme sympathie voor haar gekoesterd, die — naar ik meen te weten — wederkerig was. Hebt U verder nog iets te vragen, Sir Neville. Het is reeds vrij laat en ik heb morgen een drukke dag.

— Neen, ik geloof, dat ik alles weet wat ik weten wilde, Mr. Shoubridge. Ik ben U zeer erkentelijk. Goeden avond, Mr. Shoubridge, en tot ziens.

Met een knikje nam de avonturier afscheid van de advocaat en even later reed hij in zijn zwartgelakte Packard door het verlaten dorp in de richting van het kasteel.

Toen Templar op het kasteel terugkeerde, vond hij inspecteur Marlowe in de salon op hem wachten. Hij vertelde de politieman van zijn bezoek aan Sir Simon's advocaat en vernam op zijn beurt over het vreemde bezoek, dat Ann Ross in haar slaapkamer had ontvangen.

— Als je het mij vraagt, Marlowe, zou ik zeggen, dat er maar één man is, die voor de moord op Sir Simon en Walter Ripp en Alan Bennett in aanmerking komt, en dat is Donald Shoubridge. Doch ik weet, dat dit niet zo is. De geest, die vanavond een bezoek bracht aan Ann's slaapkamer kon die advo-

caat niet zijn, om de eenvoudige reden, dat ik op het moment van die ontmoeting bij hem was. Dat is dus een uitstekend alibi.

— Maar de mogelijkheid bestaat, dat die Melvy met die advocaat onder één hoedje werkt. Melvyn zou dus voor geest hebben kunnen spelen, waarvoor hij van Shoubridge een geldelijke vergoeding zou ontvangen. Tenslotte is Shoubridge de enige man, die enig voordeel had bij de dood van Sir Simon en die andere twee, repliceerde inspecteur Marlowe.

— En toch voel ik, dat we op het verkeerde spoor zijn door deze theorie te volgen. Ik ben er van overtuigd, dat die Shoubridge iets voor me verborgen hield, evenals die Melvyn boter op zijn hoofd heeft. Maar ik geloof niet, dat één van hen de moordenaar is. Dat moet een ander zijn en ik ben daarom besloten morgen naar Londen terug te keren, tenzij...

— Tenzij wat?

— Tenzij we voor morgenochtend de ontdekking van het mysterie hebben gevonden.

— En dat gelooft U zelf niet, Sir Neville. In ieder geval zal ik morgen rapport uit moeten brengen aan hoofdinspecteur Slowgate. En dat zal niet meevallen. Hij zal woedend zijn wanneer hij hoort, dat ik nog steeds geen vorderingen gemaakt heb.

— A propos, hebt U het rapport van de politiedokter reeds ontvangen?

— Ja. Men is overtuigd, dat er sprake is van vergiftiging, doch men weet niet door welk vergif Sir Simon gestorven is, noch op welke wijze hem het gif werd toegediend.

— Ik heb een idee, inspecteur. En van de uitwerking van dat idee kan een hele hoop afhangen. Ik doe U het volgende voorstel. U stelt mij het lijk van Sir Simon ter beschikking. Ik neem het mee naar Londen en onderzoek het in mijn eigen laboratorium. Ik heb zo'n voor gevoel, dat ik vind wat de dokters zochten.

— Maar, Sir Neville, ik kan U toch onmogelijk met een door de politie in beslaggenomen lijk door Engeland laten rijden.

— Waarom niet? Alles kan wanneer er veel op het spel staat. Ik ben overtuigd dat de oplossing van dit mysterie gezocht moet worden in het lichaam van Sir Simon.

— Wat is dan Uw juiste plan?

— Ik neem het lichaam van Sir Simon mee naar mijn eigen laboratorium, waar ik morgenmiddag kan aankomen. Ik zal het onmid-

dellijk onderzoeken en hoop in de loop van de volgende dag weer terug te keren. Wat ik vraag is dus slechts twee maal vier en twintig uur bewegingsvrijheid met een lijk. Bovendien heb ik in Londen enkele dingetjes te onderzoeken, die verband houden met deze affaire.

— Maar U kunt mij toch wel zeggen, Sir Neville, wat dat voor dingetjes zijn.

— Dat zou ik kunnen, inspecteur, maar ik doe het niet. Ik heb mij voorgenomen dit mysterie te ontrafelen en leg de oplossing in Uw handen. U moogt de eer hebben deze zaak tot klaarheid gebracht te hebben, doch laat mij ongehinderd het werk doen.

— Goed. Ik zal zorgen, dat U morgenochtend over het lijk kunt beschikken. Neemt U het in Uw eigen wagen mee, of wilt U een ambulance?

— Neen, geen ambulance. Ik neem het mee in de Packard. Het lijkt me het beste dat U het op de één of andere manier in laat pakken. Tussen twee haakjes, is miss Choisy niet wakker geworden van dat gegil?

— Neen, ze schijnt rustig te slapen. Ik heb haar althans niet gezien. Hebt U voor vannacht nog verdere plannen?

— Ja, ik zou graag willen, dat U die Donald Shoubridge opbelt en hem verzocht onmiddellijk hierheen te komen.

— Nu, zo laat nog?

— Ja, doe het maar, inspecteur. Ik heb er een goede reden voor.

Marlowe liep naar de telefoon, zocht even in het boek het nummer op en draaide dan de verbinding. Na enkele volle minuten gewacht te hebben klonk aan het eind van de draad een vrouwenstem:

— U spreekt met het huis van Mr. Shoubridge.

— Is Mr. Shoubridge aanwezig? vroeg Marlowe.

— Mr. Shoubridge slaapt, sir. Hij wenst niet gestoord te worden. Met wie spreek ik?

— U spreekt met inspecteur Marlowe van Scotland Yard. Ik verzoek U Mr. Shoubridge wakker te maken en hem te zeggen, dat ik hem onmiddellijk door de telefoon wil spreken.

— Ja,.... ja.... inspecteur, vanzelfsprekend.. een ogenblikje, inspecteur. Marlowe en Templar wachtten ingespannen. Enkele ogenblikken klonk opnieuw de vrouwenstem door de hoorn:

— O, inspecteur, ik merk, dat Mr. Shou-

bridge uitgegaan is. Zijn bed is onbeslagen en zijn jas en hoed zijn weg.

— Hebt U er enig idee van waar hij heen-gegaan is?

— Neen, antwoordde de huishoudster, ik zou het U niet kunnen zeggen, inspecteur. Mr. Shoubridge zegt mij anders altijd waarheen hij gaat, maar een half uurtje geleden zei hij tegen me, dat hij naar bed ging en absoluut niet gestoord wenste te worden.

— Goed. Ik dank U wel. Goedenavond.

Marlowe hing op en wendde zich tot Templar:

— Hij is weg. Zijn huishoudster dacht, dat hij in bed lag, doch hij schijnt er stiekum tusshenuit geknepen te zijn.

Templar verzonk in gepeins en gaf geen antwoord. Hij stak in gedachten een cigaret op terwijl inspecteur Marlowe het vertrek op en neer begon te lopen. Doch plotseling sprong hij overeind. Hij liep naar de telefoon, zocht even in het boek en draaide dan een nummer.

Na enkele ogenblikken gewacht te hebben kreeg hij antwoord.

— Met Dr. Macrow, zei de stem aan het andere eind van de lijn.

— U spreekt met Sir Neville Carlisle. Dr. Macrow U kent toch Mr. Shoubridge, niet waar?

— Jazeker.

— Waarschijnlijk bent U het, die hem vandaag inlichtte over de dood van Uw vriend, Sir Simon?

— Inderdaad, Sir Neville. Ik belde hem vanmorgen op en vertelde hem het treurige nieuws. Mr. Shoubridge was evenals ik een vriend des huizes en ik vond het niet meer dan mijn plicht, hem van het gebeurde op de hoogte te stellen.

— Natuurlijk, daar hebt U heel goed aangedaan, Dr. Macrow. Is Mr. Shoubridge misschien bij U op dit ogenblik?

— Inderdaad. Hoe wist U dat?

— Intuïtie, waarde collega. Zou ik hem even mogen spreken?

— Een ogenblikje, alstublieft. Ik zal hem even halen.

Templar wachtte geruime tijd en hoorde toen de stem van de advocaat:

— Wat is er van Uw dienst, Sir Neville?

— Ik had graag gezien, dat U onmiddellijk naar het kasteel kwam.

— Maar, waarom? Het is erg laat en ik was juist van plan naar huis te gaan.

— Het geldt hier een bevel van de politie, Mr. Shoubridge. Als advocaat weet U natuurlijk, dat U niet verplicht bent aan deze oproep gehoor te geven, doch ik ben van mening, dat U alles in het werk wilt stellen om de politie behulpzaam te zijn bij haar onderzoek. Mogen wij U over een half uurtje hier verwachten?

— Is het werkelijk zo dringend, dat het niet tot morgen kan wachten?

— Het is zeer dringend, Mr. Shoubridge. Tot straks dan.

Templar hing op en glimlachte geheimzinnig tegen de inspecteur.

— Ik heb zo'n idee, dat we op de goede weg zijn, inspecteur.

— Bedoelt U, dat U die advocaat van die moorden verdenkt?

— Dat heb ik niet beweerd. Maar ik heb wel zo'n idee, dat het niet lang meer zal duren voor we de moordenaar gegrepen hebben.

— Hebt U dan enig idee, wie dat zijn kan?

— Misschien, luidde het geheimzinnige antwoord. Is miss Ross op haar kamer?

— Ik neem aan van wel. Hoezo? Wilt U haar spreken?

— Ja. Ik zal miss Choisy vragen haar te wekken. Ik wilde een ontmoeting organiseren tussen miss Ross en Donald Shoubridge. Wat dacht U daarvan?

— Ik zie het nut er niet van in. En bovendien geloof ik niet, dat die twee jongemensen het op prijs zullen stellen elkaar in onze aanwezigheid te ontmoeten. Ik weet het niet, misschien vergis ik me wel. Enfin, U doet maar wat U het beste lijkt, Sir Neville.

Templar ging naar boven om Maryse te wekken, die op haar beurt opdracht kreeg Ann Ross mee naar beneden te brengen. Doch toen Maryse een minuut of tien later, gekleed in de salon verscheen, veroorzaakte zij geen geringe ontsteltenis door te beweren, dat Ann Ross niet op haar kamer was en dat zij in het hele huis niet was te vinden.

— Ik heb er zo'n idee van, dat ze naar Donald Shoubridge toe is gegaan. Heeft ze U eigenlijk niet precies verteld, wat dat geraamte te zeggen had, inspecteur?

— Neen, ze wilde niets loslaten. Ik voelde er niets voor om aan te dringen omdat het toch wellicht geen nut gehad zou hebben. Bovendien hoopte ik, dat U morgen meer succes bij haar zou hebben en dat zij U wel het één en ander zou vertellen.

— En dat zal ze doen ook, was Templar van mening, als ik haar tenminste nog zie voor ik vertrek.

— Ga je dan weg? vroeg Maryse.

— Ja, ik wilde morgenochtend bijtijds naar Londen terugkeren. Als je zin hebt kun je meegaan.

— Natuurlijk ga ik mee. Wat moet ik alleen hier doen?

— Inspecteur Marlowe gezelschap houden. Hij blijft hier tot ik terugkom.

Vijf minuten later werd er gebeld. Inspecteur Marlowe liep naar de hall om open te doen en kort daarop trad Donald Shoubridge de salon binnen.

— Mr. Shoubridge, viel Templar met de deur in huis. Ik heb U hierheen ontboden omdat U ons misschien zoudt kunnen vertellen waar Uw verloofde zich bevindt.

— Ann?? Is ze dan niet hier?

— Miss Ross schijnt plotseling verdwenen te zijn. Het is natuurlijk mogelijk dat ze naar Uw huis is gegaan. Denkt U dat dit mogelijk is?

— Ja.... eh.... mogelijk wel, natuurlijk. Het lijkt me alleen tamelijk onwaarschijnlijk. Ze kwam nooit bij me.

— Misschien had ze vanavond een speciale reden om wel naar U toe te komen. Misschien had ze U iets bijzonders te vertellen.... U moet namelijk weten, dat Uw verloofde vanavond, terwijl ik bij U was, bezoek heeft gehad van iets, dat aan de geestenwereld zou kunnen doen herinneren. Ze kreeg bezoek van een geest, die zich voor deze zeer bijzondere gelegenheid in een gloednieuw geraamte had gestoken. Het zou de geest geweest zijn van haar vader. Wij nemen aan — aangezien miss Ross ons niets over het onderhoud met deze geest wilde vertellen — dat zij een bepaalde boodschap heeft ontvangen, welke zij nu aan U wilde doorgeven. Zoudt U ons kunnen zeggen of zij een boodschap of een tijding verwachtte.

Donald Shoubridge had met open mond en een uitdrukking van ongeloof op zijn gezicht naar Templar's woorden zitten luisteren. Hij sloeg de knieën over elkaar en stak een sigaret op.

— Ik zou mijn huishoudster kunnen vragen of miss Ross bij mij geweest is, antwoordde hij dan zonder commentaar te geven op het verslag, dat Templar hem gedaan had.

Shoubridge belde zijn huis op en vernam van zijn huishoudster, dat miss Ross ongeveer

een kwartier geleden had aangebeld. Toen ze vernam, dat haar verloofde niet thuis was, had ze rechtsonkeert gemaakt.

— Normalerwijs gesproken zou ze dus over een half uurtje weer hier kunnen zijn. Waarschijnlijk heeft ze de fiets genomen.

— Ik weet niet of dat wel zo is, Sir Neville, antwoordde de rechtsgeleerde. Ik heb miss Ross nog nooit zien fietsen; er zijn verder nog drie mogelijkheden: ze is per auto gekomen, hetgeen U practisch had moeten horen, ze heeft te voet het kasteel verlaten of ze heeft haar rijpaard genomen.

— Wat ik nog vragen wilde, Mr. Shoubridge, begon Templar weer. Toen ik vanavond bij U thuis kwam, wist U toch niet, dat Sir Simon reeds dood was, wel?

— Neen. U vertelde het ontstellende bericht mij en ik kon het eerst haast niet geloven.

— Maar Dr. Macrow vertelde het U vanmorgen vroeg reeds door de telefoon. Hebt U een speciale reden om ons zand in de ogen te strooien? Waarom vertelt U ons niet de waarheid, indien U zogenaamd de politie behulpzaam wilt zijn? Waarom bracht U na mijn vertrek een bezoek aan Dr. Macrow?

— Betekenen deze vragen, dat ik verdacht word van de moord op Sir Simon? vroeg de rechtsgeleerde uitdagend.

— Dat heb ik niet gezegd, Mr. Shoubridge. U maakt alleen zichzelf verdacht.

De deur van de salon ging andermaal open en Ann Ross, gekleed in een lange peignoir, haar blote voeten in bonten muiltjes gestoken, trad binnen.

— Ik kon niet slapen en hoorde stemmen beneden, zei ze.

— Miss Ross, overviel Templar haar, waarom speelt U comedie? Iedereen weet, dat U zojuist thuisgekomen bent. Waarom bracht U een bezoek aan het huis van Donald Shoubridge? Waarom vertelt U ons de waarheid niet? Waarom probeert Uw verloofde ons zand in de ogen te strooien door onjuiste verklaringen af te leggen?

— Do....Donald?? fluisterde ze verbaasd, toen ze de man in het oog kreeg. Maar, wat doe jij.... hier?

— Waarom kwam je naar mijn huis toe, Ann? vroeg Donald streng.

— Om je brief te beantwoorden, Donald.

— Mijn.... mijn.... brief?

— Mijn antwoord luidt: „Ja“. Wanneer trouwen we, Donald?

HOOFDSTUK V.

Waarin de laatste acte van het drama door Templar zelf geregiseerd wordt en Melvyn onder hand het tafelzilver poetst.

De volgende morgen vroeg reden Templar en Maryse naar Londen terug. Achter in de wagen lag het ontzielde lichaam van Sir Simon, gewikkeld in een wollen reisdeken. Het was een lange rit door het Zuid-Engelse heuvellandschap en toen zij in de namiddag Londen bereikten, was Maryse in slaap gevallen. In het statige huis op St. James Square, waar het tweetal door Charles, Ophelia en James, werd ontvangen en onthaald op warme thee met sandwiches, begon uiteraard het spelletje van vraag en antwoord. Charles en Ophelia wilden alles weten over hetgeen er in de laatste dagen gebeurd was en toen Templar niet van zin bleek hun nieuwsgierigheid te bevredigen, drong men niet verder aan.

Tot laat in de avond bleef Templar in zijn laboratorium. Geheel alleen met het lijk van Sir Simon, dat vele verschillende behandelingen onderging. Urenlang zocht de grote avonturier naar de oplossing van het raadsel en vele malen raadpleegde hij dikke boeken uit zijn uitgebreide bibliotheek. Maar toen de klok in de salon het middernachtelijk uur sloeg, ontdeed Templar zich van zijn witte jas en gummi handschoenen, waste langdurig zijn beide handen en stak vervolgens een cigaret op.

Vermoeid begaf hij zich naar de salon waar zijn vrienden nog steeds op hem zaten te wachten. Charles schonk hem een glas whiskey in en kon toen zijn nieuwsgierigheid niet langer meer bedwingen.

— Zo, John, en vertel ons nu eens eindelijk wat er precies gebeurd is.

Templar lachte, met kleine teugjes zijn glas ledigend.

— Ik heb er zo'n idee van, dat Maryse jullie het geval reeds in geuren en kleuren heeft uitgeschilderd.

— Natuurlijk heeft ze dat gedaan, antwoordde Ophelia. Wij zijn toch zeker geen stiefkinderen, die overal buiten worden gehouden. Maar veel bijzonders wist Maryse ook niet te vertellen. Je schijnt alle details ditmaal voor je gehouden te hebben.

Templar zag in, dat men hem geen rust

gunde voor hij de nieuwshonger van zijn vrienden enigszins gestild had.

— Op zichzelf schijnen we te maken te hebben met een gewone moordaanslag, begon hij. Sir Simon Ross werd in zijn kasteel buiten Falmouth op raadselachtige wijze vermoord. Hoe deze moord gepleegd werd wist niemand, totdat ik vanavond in mijn laboratorium de waarheid ontdekte. Doch hierover zal ik op dit ogenblik absoluut niet uitwiden. Ongeveer een week voor de dood van Sir Simon, stierf een zekere Walter Ripp op dezelfde raadselachtige manier en drie dagen later Alan Bennett. Nu bleek mij gisteren, dat Walter Ripp en Alan Bennett zijdelings met elkaar verwant waren en dat Sir Simon het gehele vermogen van deze beide mannen erfde. Maar ook Sir Simon stierf en als alleen erfgenaam kennen wij zijn nichtje Ann Ross, die op het punt staat te trouwen met een jong advocaat uit Falmouth, Donald Shoubridge. Zo, dat is ongeveer alles, wat ik jullie zou kunnen vertellen.

— Maar je hebt toch zeker veel meer ontdekt, veronderstelde Charles.

— Ik heb inderdaad nog enkele kleine aanwijzingen gevonden, die misschien het mysterie zouden kunnen helpen ontcijferen, doch je weet wat mijn principe is. Ik laat mij nooit uit over vage aanwijzingen, voordat ik volkomen zekerheid heb, en zonder dat zij van enig gewicht zijn. En daarom stel ik voor, dat wij ons te ruste begeven. Morgen keren Maryse en ik weer terug naar Falmouth om de laatste acte van dit drama te zien opvoeren. Ik zal in dit geval voor regisseur fungeren.

En hoe zijn vrienden ook probeerden meer van hem te weten te komen, Templar liet niets meer los. Ze praatten nog wat om de zaak heen en begaven zich dan naar hun kamers.

De volgende ochtend was Templar reeds vroeg op. Hij gebruikte het ontbijt alleen en reed kort daarop in zijn Packard in de richting van de regeringsgebouwen.

Om precies half tien stapte hij het Ministerie van Buitenlandse Zaken binnen, waar hij gedurende vijf kwartier een onderhoud had met één van de hogere ambtenaren, die een intieme vriend was van de avonturier. Allerlei dossiers werden door de ambtenaar opgevraagd en op tafel voor de avonturier uitgespreid, er werden telefoongesprekken gevoerd met andere instanties en toen Templar om kwart voor elf het Ministerie verliet, lag

er een tevreden uitdrukking op zijn gezicht.

Zijn volgende bezoek gold de Russische Ambassade. Hij kende de Russische Ambassadeur Georg Arshinov persoonlijk, aangezien hij hem verschillende malen ontmoet had bij een officiële gelegenheid. Doch niet voordat Jakob Radek, de man van de Russische Geheime Staatspolitie, hem had ondervraagd, kon hij tot het kabinet van de ambassadeur worden toegelaten.

— U moet begrijpen, Sir Neville, zei Radek, dat er in Londen vele individuen zijn, die ons een kwaad hart toedragen. U kunt natuurlijk ten alle tijde de ambassadeur spreken, doch het is mijn plicht U enkele vragen te stellen.

— Gaat U gang.

— Wat is het doel van Uw komst? Waarover wilt U de ambassadeur spreken?

— Die vragen zal ik U niet beantwoorden, Mr. Radek, antwoordde Templar. Ik geniet diplomatieke onschendbaarheid en ik heb het volste recht onmiddellijk bij de ambassadeur te worden toegelaten.

— Hebt U dan een diplomatiek paspoort? vroeg Radek achterdochtig.

— Hier hebt U het.

Templar overhandigde de man een diplomatiek paspoort van het Verenigd Koninkrijk, dat de man nauwkeurig doorbladerde en onderzocht. Na enige tijd gaf hij het document aan de eigenaar terug.

— Het schijnt inderdaad in orde te zijn, maar het is mij nog niet volkomen duidelijk welke functie U in Uw land bekleedt.

— Dat hoeft ook niet, luidde het korte antwoord. Het is mij evenwel maar al te duidelijk, welke functie U in dit land bekleedt, Mr. Radek. Zogenaamd bent U de eerste secretaris van de ambassade, maar in werkelijkheid...

— Nu? Gaat U verder. In werkelijkheid?..

— Ik heb geen tijd om nog langer met U te redetwisten, Mr. Radek. Ik verzoek U mij onmiddellijk bij de ambassadeur te laten aandienen. Indien U wilt weten wat er tussen ons wordt besproken, begeeft U zich dan naar Uw kamer van waaruit U ongetwijfeld door middel van een koptelefoon ons gesprek zult kunnen volgen.

Radek stond op en verhief zich in volle lengte.

— Eerste etage, tweede deur links. Ik zal Kameraad Arshinov inmiddels bellen, dat U in aantocht bent.

Templar lachte beminnelijk en verliet het

vertrek waarin men geprobeerd had hem uit te horen.

— Wel, wel, Sir Neville, begroette de Ambassadeur hem met uitgestoken hand, en wat is wel de reden van Uw bezoek.

— Excellentie, begon Templar, ik heb een gegronde reden voor dit bezoek, al ben ik er ook helemaal niet zeker van, dat U mij zult kunnen helpen. Ik wilde proberen inlichtingen in te winnen over een man, een Engelsman, William Ross genaamd, die ongeveer twintig jaar geleden naar Rusland emigreerde om er zich een bestaan te verwerven. Tijdens de zuiveringen in 1935, schijnt hij in moeilijkheden te zijn geraakt en is in een Russisch concentratiekamp terechtgekomen. Een officiële doodstijding ontvingen de nabestaanden nimmer, doch op zekere dag voor de oorlog, kreeg de broer van de betrokkene bezoek van een man, die vertelde, dat William Ross in een kamp was overleden... aan mishandelingen en honger.

— Maar, mijn best Sir Neville, dit verhaal lijkt mij werkelijk fantastisch. Ik ben toch een geboren Rus en heb practisch mijn hele leven in Rusland gewoond, in Moskou, Leningrad, Stalingrad, Kiew, Charkow, maar nog nooit heb ik iets meegemaakt wat U „zuiveringen” noemt... en wat die kampen betreft, mijn beste Sir Neville, ik geloof dat U zich vergist met Duitsland. Ik heb nog nooit gehoord, dat er in mijn land concentratiekampen zijn. Werkelijk, ik kan U heus niet helpen. Het spijt mij ontzettend. En nu moet U mij verontschuldigen. Ik verwacht namelijk een andere bezoeker. Goeden morgen, Sir Neville. Komt U nog eens langs bij gelegenheid.

Even later stapte Templar weer in zijn wagen en reed hij terug naar zijn huis op St. James Square. Zijn bezoek aan de Russische Ambassade was weliswaar niet vruchtbaar geweest, doch niettemin had hij een zeer belangrijke aanwijzing gekregen.

Tezamen met Maryse en 't lichaam van Sir Simon, ondernam men de terugtocht naar Falmouth, waar zij eerst tegen de avond aankwamen.

Inspecteur Marlowe gebruikte juist het diner in gezelschap van Ann Ross en Donald Shoubridge.

— Ik wens U smakelijk eten, begroette Templar het gezelschap.

— Wel, wel, dat hebt U vlug gedaan, Sir Neville, gaf Marlowe toe. En, hebt U iets belangrijks ontdekt?

Templar liet zich enigszins vermoeid aan tafel neer en schonk zich een glas bourgogne in. Hij schonk Maryse eveneens een glas in en zei dan:

— Mijn reis naar Londen is zeer vruchtbaar geweest, inspecteur. Ik ben er van overtuigd, dat het hele mysterie voor zonsopgang opgelost zal zijn.

— Bedoelt U... wilt U zeggen, dat U weet wie de moordenaar is? vroeg Ann nieuwsgierig.

— Ja, miss Ross. Ik weet wie Uw oom vermoordde en ik weet nog veel meer. Inspecteur Marlowe, niemand mag dit huis verlaten... neen, neen, jij ook niet Melvyn. Jij blijft hier in de kamer. Miss Choisy zal wel verder het eten opdienen. Ik zal even Dr. Macrow opbellen en hem verzoeken hierheen te komen.

Hij liep naar het toestel en verzocht de geneesheer zich naar het kasteel te willen begeven om de politie nog enkele inlichtingen te geven. Onmiddellijk daarop verdween Templar in zijn zwarte Packard. Hij reed via een omweg naar het dorpje Falmouth en stopte zijn wagen op enige afstand van de woning van Dr. Macrow.

De lichten in het huis waren gedoofd en de arts was waarschijnlijk reeds op weg naar het kasteel. Templar liep de tuin door naar de achterzijde van het huis waar hij voor de keukendeur bleef staan. Een kort ogenblik morrelde hij met een nikkel apparaatje aan het slot. Toen duwde hij de deur open en stapte hij naar binnen. Met behulp van zijn elektrische zaklantaarn doorzocht hij de woning van Dr. Macrow. In het kleine laboratorium, dat zich op de tweede verdieping van het huis bevond, bracht Templar ongeveer tien minuten door. Hij onderzocht ieder flesje, ieder potje, ieder reageerbuisje en plotseling slaakte hij een uitroep van vreugde. Hij hield een klein glimmend doosje in de hand, waarin zich een tiental dode spinnen bevonden. De lichamen der dieren dreven in een slijmerige vloeistof, verspreidden een verpestende stank. Hij nam het doosje met zich mee en reed even later naar het kasteel terug.

In de eetkamer zat iedereen op hem te wachten. Inspecteur Marlowe zat rustig een pijp te roken en vermaakte zich door luciferhoutjes door midden te breken. Maryse bladerde quasi belangstellend in een Engels tijdschrift, terwijl Ann Ross zwiingend naast haar

verloofde voor zich uit zat te kijken. Donald Shoubridge daarentegen was minder op zijn gemak. Hij zat onrustig op zijn stoel heen en weer te draaien, keek onophoudelijk naar de inspecteur en wierp dan weer een vragende blik in de richting van Dr. Macrow, die met zijn handen op de rug voor de gordijnen stond. Malvyn stond met een wit servet een zilveren tafelmes te poetsen. Zijn gezicht was strak en uitdrukkingloos, doch zijn ogen waren levendig en loerden onophoudelijk de kring der aanwezigen rond.

— Ik hoop, dat ik jullie niet te lang hebben wachten, zei Templar verontschuldigend. Ik kwam zoëven tot de ontdekking, dat ik geen cigarettensmeer had en ben even snel naar het dorp gereden om ergens een paar pakjes te kopen.

Niemand gaf antwoord. Het bleef angstig stil in de eetkamer.

— Hoe maakt U het, Dr. Macrow? vroeg Templar weer. Veel zieken in Uw wijk?

— 't Gaat, luidde het antwoord. Mag ik misschien weten waarom U mij hierheen hebt laten komen, Sir Neville.

— Zeker, mijn waarde collega. Natuurlijk mag U dat weten. Ik wilde namelijk, dat U getuige zoudt zijn van het laatste bedrijf in dit drama.

— Bedoelt U, dat U weet wie Sir Simon vermoordde?

— Juist, mijn waarde collega. Ik weet wie de moordenaar is. Weet U het soms ook? Of Mr. Shoubridge misschien? Of Melvyn?

— Hoe zou ik dat weten? stooft de advocaat op.

Het was te zien, dat de man aan het einde van zijn zenuwen was. Zijn gezicht was asgrauw en zijn ogen gloeiden koortsachtig.

— Donald!, probeerde Ann Ross hem te kalmeren, probeer je toch te beheersen. Dacht je dat ik deze vertoning prettig vond? Het schijnt nu eenmaal bij een politieel onderzoek te behoren.

— Volkomen juist gezien, miss Ross, antwoordde Templar. U moet weten, dat ik mij bij voorbeeld ontzettend interesseer voor politiek. U ook?

— Neen, helemaal niet, antwoordde het meisje.

— Dat is werkelijk jammer, miss Ross, ging Templar voort. Ook Uw verloofde zal dat jammer vinden. Sedert wanneer is Mr. Shoubridge eigenlijk reeds lid van de Communistische Partij?

— Donald?? Lid van de commu... nistische... partij?

— Maar, Ann, die vent is gek, geloof toch niet alles wat hij zegt. Waarom zou ik lid van de communistische partij zijn?

Templar lachte en stak een cigaret op.

— Ik ben natuurlijk overtuigd, dat het een vergissing is, Mr. Shoubridge, maar toevalligerwijze heb ik hier een foto-copy van Uw lidmaatschaps-aanmelding. Deze is gedateerd 15 October 1945. En op 25 November werd U advocaat in Falmouth. Kort daarop kreeg U Sir Simon als cliënt en dit betekent tevens het begin van een idylle tussen U en miss Ross.

— Donald, is het waar? riep Ann Ross uit.

— Ja, kindje, gaf de advocaat toe, maar ik heb toch het volste recht lid te zijn van een politieke partij. Wat schuilt daar nu voor verkeers in?

— Mr. Shoubridge, U hebt volkomen gelijk. U hebt het recht lid te zijn van een politieke partij. Dr. Macrow trouwens ook. Alleen werd hij iets later lid dan U. Zijn lidmaatschapskaart is gedateerd 12 Januari 1946. Hier heb ik de foto-copy. Leuk is dat, hè, dat je zo van alles maar een foto kunt laten maken.

— Sir Neville, ik ben er trots op lid te zijn van die partij.

— Dan begrijp ik niet, waarom U er geen ruchtbaarheid aan gegeven hebt, Dr. Macrow. U weet natuurlijk evengoed als ik, dat U geen patiënt meer over zoudt houden indien 't dorp van Uw politieke aspiraties op de hoogte was. Evenals trouwens Mr. Shoubridge geen cliënt meer zou hebben, wanneer bij hem de rode vlag uithing op 1 Mei.

— En wat wilt U ons nu eigenlijk verwijten? wilde Macrow weten.

— O, helemaal niet dat U lid bent van genoemde partij. Maar wel, Dr. Macrow en Mr. Shoubridge, dat U beiden, evenals onze achterswaardige butler Melvyn, lid bent van de Russische Vijfde Kolonne, dat U spionneert ten gunste van een vreemde mogendheid en dat U voor een hand geld Uw vaderland verkoopt. Dat verwijt ik U drieën en dat is precies, wat het hele Engelse volk U zal verwijten.

— En indien dit allemaal waar zou zijn, houdt dit dan eveneens in, dat ik Sir Simon vermoordde? vroeg Dr. Macrow.

— Dat houdt het niet in, collega, maar het

is wel een feit. U was de man, die Uw beste vriend, Sir Simon Ross, vermoordde....

— Maar, man, je bent stapelgek.... je kunt niets bewijzen.... ik heb niemand vermoord.... Of wilt U soms beweren, dat ik dan ook Walter Ripp en Alan Bennett vermoordde?

— Met deze vraag verraadt U zichzelf, collega, want U weet heel goed, dat Walter Ripp en Alan Bennett door een ander vermoord werden. Maar U maakte voor deze drie mensen het vergif klaar, waarmede een einde aan hun leven gemaakt werd. Ik heb hier een klein nikkel doosje, Dr. Macrow, dat ik zojuist in Uw laboratorium vond.... er zitten een aantal dode spinnen in, die in een slijmachtige vloeistof drijven. Het zijn zeer giftige spinnen, Dr. Macrow, die alleen in Zuid-Rusland voorkomen. Wanneer een levend wezen met het gif van deze spinnen wordt ingespoten, sterft hij binnen drie dagen, zonder dat er een spoor van vergiftiging overblijft. Alleen vergat U iets aan het gif toe te voegen, waardoor voorkomen had kunnen worden, dat de pupillen der vermoorden zich zouden vergroten. Maar, U deed Uw werk overigens volkomen secuur. U had alleen buiten de waard gerekend en die waard was Sir Neville Carlisle. Inspecteur Marlowe,....

Zijn stem brak plotseling af omdat het licht in de eetkamer uitgeflapt was.

— Marlowe, Maryse, neem jullie revolvers en houdt die drie kerels in bedwang. Ik zal de moordenaar van Walter Ripp en Alan Bennett voor mijn rekening nemen.

Hij had inmiddels zijn elektrische zaklantaarn aangeknip en richtte de sterke straal op de drie mannen, die door twee revolvers in bedwang werden gehouden. Inspecteur Marlowe stak ook zijn lantaarn aan en hield zijn blikken geen moment van de mannen af.

Templar was op zijn tenen naar de deur geslopen en zag hoe deze op een kier geopend werd. Een diepe stem klonk door de opening:

— Sir Neville en Inspecteur Marlowe, ik verzoek U onmiddellijk naar buiten te komen. Steekt Uw handen op en komt de hall in. Denk er aan, ik heb U onder schot.

En op hetzelfde moment trok Templar de deur wijd open, verblindde voor een ogenblik de donkere gestalte in de hall met het scherpe licht van zijn lantaarn en sprong als een panter vooruit. Er ontstond een korte, doch hevige worsteling, waarbij plotseling de re-

volver van de onbekende afgang. Templar voelde een schrijnende pijn in zijn bovenarm, ontstak daarop in een blinde woede en diende zijn tegenstander zo'n krachtige stomp toe, dat deze als een omgevallen standbeeld achteruit tuimelde en met zijn hoofd tegen de onderste trede van de trap aankwam. Een ogenblik bleef hij roerloos liggen. Templar rende snel naar de schakelkast bij de keldertrap, gooide de handle over en draaide het lichtknopje in de hall om. Plotseling baadde alles weer in een zee van licht. De verslagene bij de trap kwam langzaam en met veel moeite overeind, met zijn ene hand over zijn gezwollen achterhoofd wrijvend.

Een dun straaltje bloed sijpelde uit Templar's mouw en druppelde op het tapijt. Hij merkte het echter niet meer, voelde geen pijn, maar zag slechts het gezicht van de man, die bij de trap zat.

Hij liep op hem toe, trok hem met één hand overeind en duwde hem de eetkamer binnen, waar Macrow, Shoubridge en Melvyn nog steeds onder schot gehouden werden.

— Zo, en dit is de moordenaar van Walter Ripp en Alan Bennett en bovendien, de grote man achter de schermen, de man, die aan Melvyn, Shoubridge en Macrow zijn instructies gaf, die hen liet toetreden tot de communistische partij en die het gehele drama, dat zich in deze week afspeelde heeft georganiseerd. Dit is de regisseur en de producer van een afgrijselijke misdaad, die drie mensen het leven kostte. Deze man is Jakob Radek, in naam eerste secretaris van de Russische Ambassade, doch in werkelijkheid leider van de Russische Geheime Staatspolitie in Engeland. Tenminste zo kent het personeel van de Russische Ambassade hem. Maar Shoubridge, Macrow en Melvyn weten wie hij in werkelijkheid is. Niet waar, Macrow? Toe, zeg eens wie deze man is.

Macrow bevochtigde zijn lippen en keek van Radek naar Ann Ross.

— Deze man...., zei hij.... is Ann's vader.... William Ross....

Er viel een diepe stilte in het vertrek. Zeven paar ogen hadden zich gericht op de man, die plotseling in het middelpunt der belangstelling stond.

— Ja, zei Templar zachtjes, terwijl hij naar Ann toeliep en zijn hand op haar schouder legde. Deze man is William Ross, jouw vader Ann, die je eergisteravond in je kamer bezocht. Hij had zich interessant gemaakt door

zich op ingenieuze wijze te vermommen als een geraamte. Hoe hij dit deed weet ik niet, doch de grimmeerkunst is ver gevorderd en het zal voor een toneelspeler heus niet moeilijk vallen zo iets te doen. En je vader was een toneelspeler, vanaf het moment, dat hij Engeland verliet. Een politiek toneelspeler, bedoel ik. Hij stuurde vóór de oorlog iemand hierheen om te laten vertellen, dat hij gestorven was. Maar in werkelijkheid bekleedde hij een hoge functie in de Sowjet-Unie en toen hij kans kreeg om naar Engeland te komen, werkte hij een plan uit, waarvan wij hier de resultaten gezien hebben. Hij keerde naar Engeland terug en bracht een aantal giftige spinnen met zich mee. Hij hield deze dieren in leven en fokte er waarschijnlijk nieuwe bij. Zijn plannen verliepen volgens nauwkeurig uitgestippelde richtlijnen. Eerst werd Shoubridge bewerkt, toen Dr. Macrow en ten laatste Melvyn. Zij werden gedwongen en met geld gelokt lit te worden van de partij en de vijfde kolonne. Toen liet hij Dr. Macrow het gift uit de spinnen halen en vermoordde er Walter Ripp en Alan Bennett mee. Waarschijnlijk door hen tijdens hun slaap met een in dat gif gestoken naald te prikken. Dat was reeds meer dan voldoende om het gif in het lichaam te doen treden en de dood te veroorzaken. Na de dood van Walter Ripp en Alan Bennett, was Sir Simon universeel erfgenaam geworden. Maar ook Sir Simon werd vermoord, en wel door Dr. Macrow. Hierdoor was Ann universeel erfgenaam geworden. Radek, alias William Ross dwong Shoubridge met zijn dochter te trouwen. Hierdoor zou hij de beschikking krijgen over vele miljoenen ponden sterling, waarvan hij het grootste gedeelte zou moeten afdragen aan William Ross. Macrow en Melvyn zouden ieder voldoende krijgen om verder een rijk bestaan te lijden. Is dit de waarheid, William Ross?

— Ja, het is de waarheid, luidde het antwoord, en ik zal jullie bewijzen, dat het de waarheid is.

Plotseling, nog voordat iemand het had kunnen verhinderen, ging zijn hand naar zijn mond en slikte hij iets in. Hij begon te lachen, een demonische lach, die trilde van overwinning in al haar nuanceringen. De ogen van de man begonnen wild te rollen en dan zakte hij als een dweil tegen de grond. William Ross, alias Jakob Radek, had zich van het leven beroofd om terecht te staan voor het Hoogste Gerechtshof, dat ooit zal kunnen ze-

telen en waar geen hoger beroep mogelijk zal zijn, evenmin als gratie.

* * *

De volgende dag reden inspecteur Marlowe, Templar en Maryse naar Londen terug. Zij spraken weinig, omdat de afloop van het drama van de Lachende Dood diepe indruk op hen had gemaakt. Zij dachten terug aan het meisje, Ann Ross, dat altijd overtuigd geweest was, dat haar vader leefde en die zich plotseling bedrogen zag, en door haar vader en door haar verloofde, bedrogen door Dr. Macrow, de beste vriend van haar oom en opvoeder en door Melvyn, de dienstknecht.

Zes weken later werd Dr. Macrow opgehangen wegens moord. Het geschiedde op de binnenplaats van de grote strafgevangenis van

Dartmoor, juist toen de eerste stralen van de ochtendzon over de horizon kwamen. Shoubridge werd veroordeeld tot twaalf jaar gevangenisstraf en Melvyn vier jaar. Ambassadeur Georg Arshinov werd kort daarop naar Moskou teruggeroepen en door een ander vervangen, waarna het hele personeel van de Russische Ambassade verwisseld werd.

En Templar lag een dag of tien op de sofa in de salon van het huis op St. James Square. Zijn bovenarm gewikkeld in een stevig verband. Doch zodra merkte hij, dat hij zijn arm weer wat beter kon bewegen, of nieuwe plannen voor toekomst-avonturen kwamen op in zijn brein. En precies twee weken later riep hij zijn vrienden bijeen en legde hen een plan voor, dat de haren ten berge deed rijzen.

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 34

HET GEHEIM VAN DE PYRAMIDEN

Binnenkort verschijnt No. 24 van

SPIONNAGE

(DE STER VAN ARGIA)

Avonturen van de Internationale Beroepsspion

dennie Ramon

Nog verkrijgbaar:

- Nr. 15 - De Kashbah, de Hel van Algiers
- Nr. 16 - In het kamp der Rifkabylen
- Nr. 17 - De onderwereld van Casablanca
- Nr. 18 - Spionage in donker Afrika
- Nr. 19 - Achter het IJzeren Gordijn
- Nr. 20 - Tussen de muren van het Kremlin
- Nr. 11 - Vlucht uit de hel van Siberië
- Nr. 22 - Spel der Intriges
- Nr. 23 - De arm van Moskou

30 ct.
5 franc

Verkrijgbaar bij elke Kiosk en tijdschriftverkoper
Abonnementprijs f 6.50 per jaar voor 24 nummers

Zojuist verscheen nr. 7 van

FAVORITE FILMSTARS

25 ct.
4 franc

Inhoud 16 filmfoto's, formaat 13 × 19 c.m.

MYRNA LOY
ANGELA LANSBURY
VIRGINIA O'BRIEN
ARLENE DAHL
DOROTHY PATRICK
JUNE ALLYSON
LINDA CHRISTIAN
KATHERINE HEPBURN

JUDY GARLAND
DONNA REED
JACKIE JENKINS
TOM DRAKE
MELVYN DOUGLAS
VAN HEFLIN
CLARC GABLE
MICKEY ROONEY

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174
TELEFOON 32540
AMSTERDAM
IMPORT · EXPORT

Voor België:

DE INTERNATIONALE PERS · ANTWERPEN · v. HERSTEENSTRAAT 5 · TELEFOON 95895